

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ
(έν 'Αμερικῇ, 'Αγγλίᾳ, Αιγύπτῳ, Κύπρῳ καὶ 'Αλβανίᾳ)
ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμὰς

Ἐν ὄψει	πρὸς 4 %	Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν . . .	πρὸς 4 1/2 %
Μὲ 15 ἡμέρων προειδοποίησιν . .	4 1/4 %	» 1 ἔτους	4 3/4 %
		» 2 ἔτων	5 1/4 %
		» 4 »	5 3/4 %
		» 5 »	6 %
		» 10 »	7 %

Ταμειντήριον

μέχρι Δοχ. 50.000 5 %

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπὶ :

<i>Λονδίνου</i> ἐν ὄψει	πρὸς 4 ⁰ / ₀	<i>Παρισίων</i> ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἔτων πρὸς 5 ⁰ / ₀
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. »	4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	<i>Νέας Ὑόρκης</i> ἐν ὄψει » 4 ⁰ / ₀
<i>Παρισίων</i> ἐν ὄψει »	4 ⁰ / ₀	<i>Ἰταλίας</i> » » 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀
» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. »	4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	<i>Βελγίου</i> » » 4 ⁰ / ₀
» » 1 ἔτους »	4 ³ / ₄ ⁰ / ₀	<i>Ἑλβετίας</i> » » 1 ¹ / ₂ ⁰ / ₀

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΘΑ ΓΙΝΗ ΤΗΝ 1^{ΗΝ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1926

Τὰ γραμμάτια τῆς 1ης κληρώσεως ἀνανεοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, Παπαρρηγοπούλου 9, τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν καὶ τὰ Ὑποκαταστήματά της, τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων καὶ τὰ Ὑποπρακτορεῖα του εἰς τὰς Ἐπαρχίας, τὴν Ἑταιρείαν Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τὰ Ὑποπρακτορεῖα του εἰς τὰς Ἐπαρχίας ὡς καὶ εἰς ὅλους τοὺς λοιποὺς πρῶκτερας τῆς Ἑταιρείας τοῦ Λαχείου πρὸς τῶν ὁποίων ἠγοράσθησαν τὰ γραμμάτια τῆς πρώτης κληρώσεως

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΚΕΡΔΗ 33.000.000 ΤΟ ΕΤΟΣ

1 Αὐγούστου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

599

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

John De la

Ἐκείνη τὴν νύκτα, καθὼς ὁ πυρετὸς τῆς ἱμφλουένουσας μ' ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῶ, ἀκούσα πολὺ καθαρὰ τρία χτυπήματα στὸ τζιμί μᾶς βιτρίνας πού εἶνε διπλὰ στὸ γρεβράτι μου καὶ μέσα στὴν ὁποία ζοῦν φύδην μίγδην βαζάνια ἀπὸ ποσειδώνης τῆς Σαξωνίας ἢ τῶν Σεβρῶν, ἀγαλματάρια πῆλινά τῆς Τανάγρας ἢ τῆς Μύκινος, μικροὶ μπουρνεῖοι τῆς Ἀναγεννήσεως, φιλντσία γιοπανέζικα, γιάλινα δοχεῖα βενετσάνικα, τάσια κινέζικα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πραγματὰ πού τὰ σέβονται ἀπὸ φρενισμὸ καὶ πού ἐμψυχώνουν γιὰ μένα ἕνα σφοδρὸ ἀναμνήσεις, εὐθυμίας καὶ μελαγχολίας.

Τὰ χτυπήματα εἶταν ἐλαφριά, μὰ πολὺ καθαρά, καὶ εἶδα στὸ φῶς τῆς λάμπας πὺς εἶταν ἕνας μικρὸς μολυβένιος στρατιώτης πού προσπαθοῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ βιτρίνα. Τὰ κατάφερε, μ' ἀμέσως κατ' ἀπ' τὸ βάρος του ἡ γιάλινη πόρτα τοῦ ἐπιπλοῦ ἀνοιξε ὁλόκληρη. Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἐξαφνίστηκα καὶ πολὺ. Αὐτὸς ὁ μικρὸς στρατιώτης μοῦ εἶδνε πάντοτε τὴν ἐντύπωση πὺς εἶταν πολὺ καλὸ ὑποκείμενο. Καὶ δυὸ χρόνια τώρα, ἀπὸ τότε πού ἡ κ. Ζ. Μ... μοῦ τὸν ἐχώρισε, περιμένω ἐκ μέρους του κατὰ εἶδος αὐθάδεια. Φορεῖ στολὴ λευκὴ γορνισιμένη με μπλέ : εἶνε Γάλλος φρουρὸς καὶ εἶνε γνωστὸ ὅτι τὸ σῶμα τῶν φρουρῶν δὲ διακρίνεται καθόλου γιὰ τὴν πενιθρία του.

Ἐ, φώναξα, δὲ θὰ μπορούσες νὰ κάμεις λιγώτερο θόρυβο καὶ νὰ μ' ἀφήσεις ν' ἀναπαυθῶ ἡσυχᾶ, γιατί ὑποφέρω πολὺ.

Ὁ ἀστεῖος μοῦ ἀπάντησε μουρμουρίζοντας :

— Ἐτοὶ δικὸς με βλέπεις, ἀστε, κυριεύουσα πρὸ ἑκατὸ χρόνων τὴ Βασίλιν, μ' εἶπεται ἀδειάσαμε ἕνα σφοδρὸ βαρέλια κρυσί. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοὶ μολυβένιοι στρατιώτες γέροι ὡς καὶ ἐμένα. Καλὴνύχτα, πηγαίνω στὴν παρατάξη.

— Σὲ ποῖα παρατάξη ; τοῦ ἀπάντησα αὐστηρά. Δὲ ξέρεις ὅτι τὸ σύνταγμα σας διαλύθηκε διὰ διαταγῆς τοῦ Λουδοβίκου XVI στίς 31 Αὐγούστου 1787. Δὲ θὰ πᾶς σὲ κορμιὰ παρατάξη. Μείνε μέσα σ' αὐτὴ τὴ βιτρίνα.

Ὁ στρατιώτης ἐστράφη τὸ μοιτάκι του καὶ κοιτάζοντάς με με τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του περιφρονητικὰ, μοῦ εἶπε :

— Τί, δὲν ξέρεις ὅτι κατὰ χρόνον, τὴ νύκτα τῆς 31 Δεκεμβρίου, ἐνὸς κοιμῶνται τὰ παιδιά, γίνεται ἡ μεγάλη παρατάξη τῶν μολυβένιων στρατιωτῶν ἀπάνω στὰ κεραμίδια, μέσ' ἀπ' τὴς καπνοδόχους πού κανιζοῦν χαρούμενα μ' ἀπ' τὴς ὁποῖες ξεφεύγουν ἀκόμα οἱ τελευταῖες στάγες τῶν Χριστουγεννιάτικων ξύλων. Οἱ σκιὲς ὅλων τῶν μολυβένιων στρατιωτῶν πού χάθηκαν στὸν πόλεμο περνοῦν ἐκεῖ, σὺν ἑνὶ καταχθόνιῳ ἀνεμοστρόβιλῳ. Δὲ φαίνονται παρὰ στιγμαίνουσες λόγες καὶ συντριμένα σπαθιά. Καὶ οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων κοιτῶν, κατάχλωμες, κατ' ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τοὺς κοιτάζουν νὰ περνοῦν.

Αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἐμπρόδεναν.

— Ὅστε εἶνε ἔθιμο, εἶπα, ἕνα ἐπίσημο ἔθιμο. Αἰσθάνομαι ἀπειροσβασμὸ γιὰ τὴς συνήθειες, τὰ ἔθιμα, τὴς παραδόσεις, τοὺς θρύλους, τὴς λαϊκῆς πίστεως. Αὐτὰ ὅλα τὰ λέμε φῶλη-λόγ καὶ κάνουμε σχετικὲς μελέτες πού μᾶς εὐχαριστοῦν καὶ βλέπω ὅτι καὶ σὺ ἀκολουθεῖς τὴς παραδόσεις. Ὅσοσο δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σ' ἀφήσω νὰ βγῇς ἀπ' αὐτὴ τὴ βιτρίνα.

— Πρέπει, εἶπε τότε μὴ φωνῇ ἀρμονικῇ μ' ἀθάνα πού δὲν τὴν εἶχα ἀκούσει ἀκόμα καὶ πού ἀμέσως κατάλαβα ὅτι ἀνῆκε σὲ μὴ νέα Τανάγρα καὶ πόρ, ἀφιγμένη στίς πτυχὲς τοῦ ἱματίου της, καθόταν ὀρθὴ διπλὰ στὸ Γάλλο φρουρὸ τοῦ ὁποίου ἐδέσποζε με τὴν κομψὴ μεγαλοπρέπεια τῆς κορμοστασιάς της. Πρέπει. Ὅλα τὰ ἔθιμα πού μᾶς ἤρθαν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας εἶνε ἐξ ἰσοῦ ἀξιοσέβαστα. Οἱ πατέρες μας εἴχαμε καλλίτερα τὴ ἐπιτρέπεται καὶ τὴ

ἀπαγορεύεται γιατί βροσκόντουσαν πὺς κοντὰ στοὺς Θεοὺς. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήσεις αὐτὸ τὸ Γαλάτι νὰ ἐκπληρώσει τὰ πατροπαράδοτα. Στὴν ἐποχὴ μου οἱ Γαλάτες δὲ φοροῦσαν, σὺν καὶ αὐτόν, τούτῃ τὴν μπλέ στολὴ με τὴν κόκκινη ἀνάποδη. Δὲν τοὺς ἐκρεβαν παρὰ οἱ ἀσπίδες τους. Καὶ τοὺς εἴχαμε πάρε ἀπὸ μεγάλο φόβο. Εἶτανε βάρβαροι. Καὶ σὺ τὸ ἴδιο, εἶπε σὲ μένα, εἶσαι Γαλάτης καὶ βάρβαρος. Τοῦ κακοῦ ἔχεις διαβάσει τοὺς ποιητὲς καὶ τοὺς ἱστορικοὺς, δὲν ξέρεις διόλου τί εἶνε ἡ ὁμορφία τῆς ζωῆς. Δὲν πῆγες ποτὲ στὴν ἀγορὰ, ἐνὸς ἐγὼ ἐγενεθα μαλλὶ στὴν ἀλλὴ τοῦ σπιτιοῦ, κάτω ἀπ' τὴν ἀρχαία μουριά.

Προσπάθησα ν' ἀπαντήσω μετρημένα :

— Ὁραία Παννυχί, τῆς εἶπα, ὁ μικρὸς σου ἑλληνικὸς λαὸς φαντάστηκε μερικὲς μορφὲς πού θὰ γοητεύουν πάντοτε τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχὴ. Μὰ ἔλεγε κατὰ πρῶτὴν ἀγορὰ σου τόσες κουταμάρες ὅσες δὲ λέγονται σήμερον στίς συνεδριάσεις τῶν δημοτικῶν μας συμβουλίων. Δὲν λυπάμαι καθόλου πού δὲν ἔξισα τότε γιὰ νὰ εἶμαι πολίτης τῆς Λορίσσης ἢ τῆς Τανάγρας. Ὅσοσο, πρέπει ν' ἀναγνωρίσω ὅτι μιλῶς καλὰ. Τὸ ἔθιμο πρέπει νὰ τηρηθῇ, γιατί ἂν δὲ γίνῃ αὐτὸ δὲ θὰ εἶνε πιά ἔθιμο. Λευκὴ Παννυχί, σὺ πού ἐγενεθες μαλλί, κάτω ἀπ' τὴν ἀρχαία μουριά, δὲν πῆγαν χαμένες οἱ συμβουλὲς πού μοῦ ἔδωσες καὶ ἐπιτρέπω στὸν στρατιώτη νὰ πάη ὅπου τὸ φῶλη-λόγ τὸν καλεῖ.

Τότε μὴ μικρὴ κοιλίτσα τῶν Σεβρῶν, μὴ κόρη πού χτυποῦσε τὸ βούτυρο ἔχοντας τὰ δυὸ χέρια της μέσα σ' ἕνα κἀδο, ἔριξε σὲ μένα βλέμματα ἱκετευτικά.

— Κύριε, μοῦ εἶπε, μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ φύγει. Μοῦ ἔχει τάξει νὰ με παντρευθῇ. Αὐτὸς εἶνε ἐρωτευμένος με ἔντεκα χιλιάδες κορίτσια. Ἄν φύγει τώρα, δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ ποτέ πιά.

Καὶ κορβόνας τὰ στογγυλὰ μίγουλά της στὴ μπροστέλλα της ἔκλειπε με ὅλη τὴν τὴν καρδιά.

Ὁ στρατιώτης ἔγινε κόκκινος σὺν τὴν ἀνάποδὴ τοῦ μανδύα του δὲ μπορούσε νὰ ὑποφέρει τίς σκιῆς καὶ τοῦ εἶταν ἐξαιρετικὰ δυσάρεστο ν' ἀκούει κομψὲς πού τις ἀξίζει. Καθούσασα ὅσο μπορούσα καλλίτερα τὴ μικρὴ κοιλίτσα με τὸν κἀδο τοῦ βουτύρου καὶ διέταξα τὸ Γάλλο μου φρουρὸ νὰ μὴν ἀφήσῃ, μετὰ τὴν παρατάξη, σὲ κανένα καμπαρέ καὶ νὰ γυρίσῃ ἀμέσως. Ἐκείνος μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε καὶ τοῦ εὐχάρησα καλὸ ταξίδι. Μὰ δὲν ἔφρευε. Περὶ ὅσον πρῶτα : στεκόταν ἡσυχῇ στὴ θέσιν του, ἀκίνητος καὶ αὐλῆτος. Τοῦ ἐξεδήλασα τὴν ἐκπληξή μου καὶ τότε ἐκείνος μὴ ἀπάντησε :

— Ὑπαμονή ! Δὲ θὰ μπορούσα νὰ φύγω ἔτι, κάτω ἀπ' τὴς ματιὲς σου ζωαὶ γάρθῃ ἀνιμέτωπος σ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς μοῖρας. Ὅταν δ' ἀποκοιμηθῇς, θὰ μοῦ εἶν' εὐκόλο νὰ τὸ σκάσω μέσα σὲ μὴ ἀκτίδα τοῦ φεγγαριοῦ, γιατί εἶμαι μικροῦλης. Μὰ τίποτε δὲ με βιάζει καὶ μπορὼ νὰ περιμένω μὴ δυὸ ὥρες ἀκόμα. Ἐν τῷ μεταξύ, ἀφ' ὅπου δὲν ἔχουμε τίποτε καλλίτερο νὰ κάνουμε ἄς κινωβεντιάσουμε. Θέλετε νὰ σὰς διηγηθῶ καμμιὰ ἱστορία τοῦ παλιοῦ καροῦ ; Ἔχω πολ' εἰς.

— Λέγε, εἶπε ἡ Παννυχί.

— Λέγε, εἶπε ἡ κοιλίτσα με τὸ βούτυρο.

— Λέγε λοιπὸν, εἶπα καὶ ἐγὼ με τὴν σιγὰ μου.

Τότε ὁ στρατιώτης κάθησε, γέμισε τὴν πίνα του, ζήτησε ἕνα ποτήρι μύρα, ξερόθηκε, μ' ἀρχισεν νὰ μᾶς λέει αὐτὴ τὴν ἱστορία :

Ἐγενήθη ἐννιά χρόνια εἰν' ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού βροσκόνουν ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι με καμμιὰ δωδεκαριά συντρόφους μου πού μοῦ ἐπιστάσαν σὺν ἀδελφοῖς. Ἄλλοι ἦσαν ὀρθοί, ἄλλοι ἦσαν πεσμένοι κάτω καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἔλειπε τὸ κεφάλι ἢ τὸ πόδι : ἡρώδια λείψανα ὅλοι ἀπὸ ἕνα κοῦτι μολυβένιων στρατιωτῶν πού εἶχε ἀγοράστει

Ὁρθὴ μπρὸς τὸ γραφεῖαί της

τόν περασμένο χρόνο στην αγορά του 'Αγίου Γερμανού. Οι τοίχοι της κάμρης είχαν στρωμένοι με μετάξι γαλάζιο ανοιχτό. Όλα γελούσαν εκεί μέσα με μια γλυκιά χάρη: το ανάλογο της μουσικής άπλωνό στο οποίο είχαν ανοιχτή η Πρωτοψυχή του 'Ορφανού, οι καρτέλες, ένα καρδινόιο γραφειάκι και το λευκό κρεβάτι το γαριρισμένο με τριαντάφυλλα. Η λάμπα φώτιζε γλυκά και η φλόγα του τζακιού έκανε να τρέμουν κάτι σά φτερά μέσα στη σκιά.

Ορθή μπρός στο γραφειάκι, με τη νυχτερινή τουαλέττα της, με το λεπτό λαιμό της, γυρισμένο κάτω από το θαυμάσιο φωτιστικό-φωτο των μαλλιών της η 'Ιουλίττα ξεφύλλιζε μερικά γράμματα που κοιμούντοσαν, συνδεδεμένα με τις καλλίτερες ανάμνησες της.

Μεσάνυχτα σήμαναν: ήταν η φανταστική στιγμή του περασμένου από τον ένα χρόνο στον άλλο. Το κομψό έκκερμες άπλωνό στο όλοιο γελούσε ένας επίχρυσος 'Ερωτάκος, άγγιγγελε ότι το έτος 1793 είχε τελειώσει.

Τη στιγμή που ο λεπτοδείχτης έφευγε ακριβώς άπάνω στον οροδείχτη, ένα μικρό άγγελάκι παρουσιάστηκε. Ένα όμορφο παιδάκι βγήκε από την κρεβατοκάμαρά του που ήταν δίπλα και της όποιος η πόρτα ήταν μισάνοιχτη και ήρθε με το ποικιλομοιά του να ριχτεί στην άγκαλιά της μαμάς του και να της ευχηθεί τον καλό το χρόνο.

Καλή χρονιά, Πετράκο, του άπάντης έδειχνε. Σ' ευχαριστώ... Τόν έφίλησε και τον πήγε ως το κρεβάτιάκι του απ' όπου είχε ξεγλιστρήσει. Έπειτα ξαναγύρισε κ' έκάθισε μπρός στο γραφείο της. Κοίταζε διαδοχικά τη φλόγα που έλαμπε μέσα στο τζάκι και τις επιστολές από τις όποιες ξεφύγαν ξερά λουλούδια. Της έσοιχζε πολύ να τις κάψει. Και όμως έπρεπε. Γιατί αυτά τα γράμματα, αν τα ανακάλυπταν, θα έστειλναν στη λουμπηρόμο εκείνον που τα έγραψε και αυτήν που τα έλαβε. 'Αν έπρόκειτο μονάχα γι' αυτήν, δεν θα τα έκανε, τόσο είχε κουρασθεί να συζητεί τη ζωή της με τους δημόσιους. Μά συλλογίζεται εκείνον τον προγεγραμμένο, τον επημερωμένο, τον καταζητούμενο, που κρύβεται σε κάποιο υπόστεγο στην άλλη άκρη του Παρισιού; θα έφτασε ένα απ' αυτά τα γράμματα για να τον παραδώσει στο θάνατο.

Ο Πετράκος κοιμάται ξυστά στη διπλανή κάμρη; η μαγεύρισα κ' η Νανόν έχουν άπιτροβηθεί στ' άπάνω δωμάτιο. Η μεγάλη σιωπή της χιονιάς βασιλεύει μακριά. Ο Ξωρός και καθαρός άέρας δυνάμωνει τη φωτιά του τζακιού. Η 'Ιουλίττα θέλει να κάψει αυτά τα γράμματα, μα αυτό, το ξέρει, είναι μια δοκιμασία στην όποια δε μπορεί να υποβληθεί χωρίς θλιβερούς συλλογισμούς. Θα τα κάψει αυτά τα γράμματα, μα όχι χωρίς να τα ξαναδιαβάσει.

Αυτά έδω, που έχουν κιτρινίσει πιά, χρονολογούνται από τριών χρόνων και η 'Ιουλίττα ξαναβλέπει μέσα στη σιωπή της νύχτας τις γοητευτικές εκείνες ώρες. Δε ρίχνει ούτε μια σελίδα στη φωτιά χωρίς να συλλογιστεί δέκα φορές τις άγαπημένες λέξεις.

Η σιωπή είναι βαθεία γύρω της. Κάθε τόσο πετιέται ως το παράθυρο, άνασκήνει το παραπέτασμα, βλέπει μέσα στο σιωπηλό σκοτάδι το κειμαναριό του 'Αγίου Γερμανού «τε-Πρε άσμουμένο από το φεγγάρι κ' έπειτα ξαναρχίζει το έργο της άρχης και εύλαβα κατασκοπής. Και πώς να μη ρουφήξει ακόμα μια τελευταία φορά τις γοητευτικές εκείνες σελίδες; Πώς να παραδώσει στις φλόγες τις γραμμές τις τόσο άγαπημένες πριν τις άποτυπώσει για πάντα μέσα στην καρδιά της; Η σιωπή είναι βαθεία γύρω της, η ψυχή της άλλωτε από νεότητα και έρωτα. Διαβάσει:

«Από μακριά, σε βλέπω, 'Ιουλίττα. Βαδίζω περιτοιχισμένος από εικόνες που η φαντασία μου τις γεννάει. Σε βλέπω, δε κινείται και ψυχρή, μα ζωντανή, έμφωχμένη, πάντοτε διαφορετική και πάντοτε τελεία. Μαζεύω γύρω μου, μέσα στα όνειρά μου, τα πιο μαγευτικά δράματα του κόσμου. Εύτυχής, εκείνος που αγαπάει την 'Ιουλίττα! Όλα τον γοητεύουν γιατί τα βλέπει όλα σ' αυτήν. Αγαπώντας τη, αγαπάει τη ζωή. Θαυμάζει αυτό τον κόσμο, γιατί αυτή τον φωτίζει λατρεύει αυτή τη γη, γιατί αυτή την κάνει ν' άνθίζει. Ο έρωας του φανερώνει τη μυστική σημασία των πραγμάτων. Έννοει τις άπέραντες εικόνες της δημιουργίας, γιατί όλες του δείχνουν την εικόνα της 'Ιουλίτας' άκούει τις άναριθμητες φωνές της φύσεως, γιατί όλες του ψιθυρίζουν το όνομα της 'Ιουλίτας'. Βυθίζεται το βλέμμα του με γλυκά μέσα στο φως της ημέρας, αναλογιζόμενος ότι αυτό το εύτυχισμένο φως λούζει το πρόσωπο της 'Ιουλίτας και πέφτει σαν ένα θείο χάδι στο πιο όμορφο από τα πλάσματα. Κάθε βράδι τα πρώτα άστρα τον κάνουν ν' ακιρτζή και να λεί μεσα του: 'Εκείνη τα κοιτάζει ίσως αυτή τη στιγμή. Τη μυρίζεται, άναπνέοντας όλα τα μύρα του άέρα και θέλει να φιλήσει τη γη που την κρατάει άπάνω της...»

«'Ιουλίττα μου, αν είναι γραφτό μου το κεφάλι μου να πέσει κάτω από το πελέκι του όχλου, αν είναι γραφτό μου, όπως ο Σίντνεϊ, να πεθάνω για την έλευσή σου, ούτε ο θάνατος ό ίδιος δε θα μ' έμποδίσει να πετάξω προς εσένα, πολυαγαπημένη μου. Σωχνά, και πεθαίνοντας που θα είμαι, η ψυχή μου θάρχει να σε χαιδέψει.»

Εκείνη διαβάσει και συλλογίζεται η νύχτα τελειώνει. Μιά χλωμή λάμψη περνάει μέσα τα παραπέτασμα: είναι η αύγή. Οι ύπνιερές άρχισαν την εργασία τους. Εκείνη θέλει να τελειώσει τη δική της.

Φωνές ήταν αυτές που άκουσε; «Οι» η γαλήνη αλώνεται βιθαιά γύρω της, η γαλήνη είναι βαθεία, γιατί το χιόνι πνίγει τον ήχο των βημάτων. Έρχονται: είναι πια απ' έξω. Χτυπήματα σα-

λεύουν την πόρτα.

Η 'Ιουλίττα δεν προφτάνει πια να κρύψει τα γράμματα και κλείσει το γραφείο. Ότι μπορεί να κάνει, το κάνει. Πάει να γράμματα στην άγκαλιά της και τα ρίχνει κάτω απ' τον καναπέ, του όποιου τραβάει το γύρο ως το πάτομα. Μερικά έπεσαν επί μπρός στο ταπέτο: τα σπρώχνει με το πόδι, παίρνει ένα βιβλίο και κάθεται σε μια πολυθρόνα.

Ο πρόεδρος του διαμερίσματος μπαίνει άκολουθούμενος και δώδεκα λογχοφόρους. Είναι ένας πρώην καπλωματίας, όνομαζόμενος Μπροσε, που τρέμει από τον πυρετό και που τα μάτια του προκαλούν μια φρίκη άδιόκοπη.

Κάνει σημείο στους συντρόφους του να φυλάξουν τις έξόδους και άπευθύνόμενος στην 'Ιουλίττα λέει:

— Πολίτισ, έμάθαμε ότι έχεις άλληλογραφία με τους πρώτους του Πίτε, τους έξοιστους και τους συναιμίες των φυλακών. Εν όνόματι του νόμου, έρχομαι να κα σπάζω αυτά τα έγγραφα. Είναι πολύς καιρός τώρα που σ' έχουν υποδείξει σε μένα για μια άριστοκρατία από τις πιο επικίνδυνες. Ο πόλιτς Ραμπούι, ό όποιος είναι μπροστά σου—και ό παλωματίας έδειξε έναν απ' τους συντρόφους του—όμολόγησε ότι κατά τον τρομερό χειμώνα του 1789, του έδωσες χρήματα και ρούχα για να τον διαφθείρεις. Μετροπαθείς άρχηγοί, που δεν είχαν μεγάλο πατριωτισμό, σ' έκαναν να γλυτώσεις ως τώρα. Μά τώρα είμαι εγώ κύριος με τη σειρά μου και δε θα ξεφύγεις από τη γαλιότινα. Παραδόσε μας τα έγγραφα σου, πολίτισ!

— Πάρτε τα μόνοι σας, είτε, το γραφείο μου είναι άνοιχτό. Έμειναν ακόμα στο γραφείο μερικές πράξεις γεννήσεων, γάμων ή θανάτων, λογαριασμοί διαφόρων προμηθειών και τίτλοι ταπεινών, που ό Μπροσε τα έξετασε ένα-ένα. Τα ψιλάρεται και γυρίζει από την άλλη μεριά σαν άνθρωπος δύσπιστος, που δεν έχει να διαβάσει καμιά μ' έλεγαν κάθε τόσο:

— Κακό! Το όνομα του πρώην βασιλέως δεν έχει σφραγιστεί απ' αυτά... Κακό, κακό αυτό!

Η 'Ιουλίττα μιντενε πως η έπίσκεψη αυτή θα ήταν μεγάλη και λεπτομερής. Δε μπόρεσε ν' άνισταθεί στον έαυτό της, έφριξε του φευγαλέου βλέμμα προς το μέρος του καναπέ και είδε τη γωνία ενός φακέλλου να προσπερνάει το γύρο του σαν το άσπρο αίτι ενός γάτου. Βλέποντας αυτό, η άγωνία της έκανε μονομιάς. Η βεβηλωτής της κατασκοπής της άπλωσε μεσ' στο μυαλό της μια γαλήνη και στο πρόσωπό της μια ήρεμία, σά να ήταν άπολυτος άσφαλης. Είναι σύγνουη όι ό λογχοφόροι θα έβλεπαν τη γωνία του φακέλλου που έβλεπε αυτή. Λευτή άπώνα στο κόκκινο ταπέτο χτυπούσε στο πόδι. Μά δεν είδερα αν θα την έβλεπε η θ' άρχισαν να την δούν. Αυτή η άμφιβολία την άποσχόλησε και τη διασκεδάσε.

Ο Μπροσε που είχε έμπερδένει με τα χιτιά του γραφείου, άνυπομονοός και έλεγε ότι θα έβρισκε αυτό που ζητούσε.

— Έρχομαι κάτω τα έπιπλα, ίναποδογύριζε τη τραπέζια και χτυπούσε με τη λαβή του σπαθιού τον τα σανιδώματα για να ν' ανακαλύψει κρυψώνες. Δεν ανακάλυπτε τίποτε. Έστιασε το γαλιό του κη-

θώεφτη για να δει αν ήταν τίποτε από μέσα. Τίποτε δεν ήταν. Συγχρόνως όι άνθρωποι του σήκωσαν μερικές πλάκες του παρκέτου. Όρκίζόντουσαν ότι μια παλαιοστοκρατία δε θα ξεγλύψου τους καλούς ξεβράκωτους. Μά κανείς τους δεν είδε το μικρό λευκό κρέατο που προσπερνούσε το γύρο του καναπέ.

Τράβηξαν την 'Ιουλίττα στις άλλες κάμαρες του διαμερίσματος και της ζήτησαν όλα τα κλειδιά. Βούλιαξαν τα έπιπλα, σύντριβαν τα γυαλιά, ξεκοίλιαζαν τις πολυθρόνες. Και δεν εύρισκαν τίποτε. Ό- τόσο ό Μπροσε δεν άπελιπίστηκε. Ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα—

— Μά το Θεό! το χαρτιά είναι δω! είμαι βεβαίος! έλεε.

Έξέτασε τον καναπέ, τον έκοίταζε ύποπτα, έχωσε πέν' έξι φορές το σπαθί του σ' όλο του το μάρκος. Δε βρήκε τίποτε άκόμη απ' ότι ζητούσε. Έβγαλε μια τρομερή βλαστήμια κ' έδωσε στους ανθρώπους του τη διαταγή της άναχωρήσεως.

Βιαζόταν πια στην πόρτα, όταν στρεφόμενος προς την 'Ιουλίττα, με τεντωμένη τη γροθιά, έλεε:

— Τρέμε σαν με ξαναβείς! Είμαι ό κυρίαρχος λαός! Έπιτέλους, έφυγαν. Η 'Ιουλίττα άκουσε τον ήχο των βημάτων των ν' οβύνουν στη σκάλα. Είχε σωθεί. Η άπρονοησία της δεν την είχε προδώσει. Έφριξε άμέσως μ' ένα πεταχτό γέλιο να φιλήσει το παιδάκι της τον Αιμίλιο που κοιμόταν με τα χέρια σταυρωμένα, σαν τίποτε να μην είχε ταραχτεί γύρω από την κοιλία του.

Αφού μίλησε έτσι ό μικρός μολυβένιος στρατιώτης, ξανάκανε την πλά του που είχε βήσει κ' άδειασε το ποτήρι του.

— Φίλε μου, του έλεα, διηγείται με πολλή τέχνη. Μά μου φαίνεται πως έχω άκούσει κάπου αυτή την ιστορία.

Μπορεί η 'Ιουλίττα η ίδια να την έχει διηγηθεί. Είναι μια γυναικία με έξοχο πνεύμα;

— Και τί άπέγινε;

Πέρασε όμορφες ημέρες στο διάστημα της 'Υπατείας. Όσοσο ψιθύριζε το βράδυ στα δέντρα του κήπου της ποικιλή μουσική. Βλέπεται, είναι πιο δυνατή μπρός στο θάνατο παρά στον έρωτα.

— Και αυτός που της έγραφε τα όρατα εκείνα γράμματα;

— Έγινε βαρόνος και διοικητής στην αυτοκρατορία.

— Και ό μικρός Αιμίλιος;

— Πέθανε στα 1850, συνταγματάρχης.

Anatole France

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ XV

Ο χαρακτήρ του.—Νωθρός, κοιμισμένος, πεισματάρης, φαντασιόπληκτος.—Η πλήξη του και η απάθειά του.—Χαρακτηριστικά ανέκδοτα της ζωής του.—Η κρίσις των όπουργών του.—Η ξεχωριστή του άπολαύσεις.—Η νεκροφιλία του.—Τό πολιτικόν έργον του.—Ο άνθρωπισμός του.—Η πατρική στοργή του.—Τό «Άντρον των Έλάφων».

Η ιστορία άρέσκεται πολύ στις άντιθέσεις. Μετά το Λουδοβίκο XIV ένα μονάρχη που είχε μέχρι του τέλους του πλήρη συνείδηση των βασιλικών του καθήκόντων, άνέβηκε στο θρόνο της Γαλλίας ό Λουδοβίκος XV, ένα πλάσμα χωρίς καμιά δύναμη, άδιάφορο έξ ίσου προς το καλό και το κακό, άηδιασμένο να κυβερνήσει πριν ακόμα άνβει στο θρόνο και που ζητούσε διαρκώς μέσα στην κραιπάλη να διασκεδάσει την πλήξη του.

Η πλήξη κ' η απάθεια ήταν τα κυριότερα χαρακτηριστικά του. Η κ. ντε Ντανσόν, η όποια προσπάθησε να τον τραβήξει από τη νάρκη του, έλεγε γι' αυτόν: «Τό να θέλει να του μίλησει κανείς λογικά, είναι σά να μιλάει σ' ένα βράχο».

Είχε γεννηθεί καχεκτικός, με μια ύγεια πολύ λεπτή και η τροφή του κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για να τον άποικρύνει από το θάνατο. Έπειδή ήταν τόσο άδύνατος, του έκαναν όλα του τα καρσιότα, όλες του τις φαντασιοληξίες. Τού τα έπέτρεπαν όλα από φόβο μην άρρωστούσε. Είναι καταστροφή, αθάδης και πεισματάρης και δε μπορούσε κανείς να του άποσπάσει ένα λόγο αν δεν ήταν πολύ όσιος του. Οι σύντροφοι των παιδικών του παιγνιδιών ήταν δασκαλεμένοι να άνέγχναν τις μπάτσους του νεαρού βασιλικού και να παίρνουν τη θέση του στις τιμωρίες. Πολλές φορές του κατέβαινε κ' έπείβαλλε σε κανένα γέρο αλικό να κάνει άναγκαστικό τροχάδι και άλλους πάλι να πετάει στο πρόσωπο κανέναν άββή τουλοκότυρο. Πότε πάλι έκοβε τα φρούδια κανενός Ιεποκόμου η έξοικιζε τα γυνίδια κανενός άλλου. Η διασκεδάση του διαρκώς ήταν τέτοιες παιδαριότητες και κοινότητες.

Ο αλικός του έκαναν τα πάντα για να τον τραβούν από την βύθισή του. Τόν έπληγαν στη όπερα, χαρμουριόταν, τόν έπληγαν σε κωμωδίες κοινότατες. Έπληγτε παντού. Όταν μεγάλωσε κάπως, το κυνήγι ήταν σκεδόν η μόνη άσχολία του.

Για μια στιγμή νόμισαν πως θα γινόταν χαρτοπαίκτης: έπαιζε με μανία, μά δεν έβάριζε πολύ κ' αυτό, σε λίγο ξανάπεσε στη συνήθειά του να άδράνει.

Δεν άπόφευγε τις κουβέντες, όχι γιατί δε μπορούσε να μιλήσει ίσα-ίσα είχε μια φυσική ευρηδία που οισύγχρονοί του τόν έ-ξοικονομεί έξαιρετικά: μά το μίλημα άπαιτεί προσπάθεια και ό Λουδοβίκος συχαινόταν κάθε προσπάθεια. Πολλές φορές όμως, λόγω της άφρημάδας του έκανε τις ήλιθιότητες των έφωτησών. Κάποτε έρώτησε τον Πρεσβήτη της Βενετίας: «Πόσοι άποτελούν το Συμβούλιο των Δέκα; Μά κ' εκείνος χα-ρίς να τα χάσει του άπάντης: «Σεράντα».

Όταν ό στρατάρχης Ρισελί, ύστερ' από μια μεγάλη νίκη έκυριεύσε το Μαν, παρουσιάστηκε στο Λουδοβίκο για να δρέψει τους καρπούς της νίκης του. Τα μόνα λόγια που του έλεε τότε εκείνος ήταν αυτά: «Τά σύ-να του Μαν είναι καλλίτερα από της Μασσαλίας; Αυτό είναι όλο. Την ίδια περί-που στάση έτήρησε και στο ναύαρχο Μπέλ-Ιλ, όταν κυριεύσε την Πράγα.

Τό μεγάλο έλάττωμα του Λουδοβίκου XV, γράφει η ντε Λά Κράν, είναι μια κούραση που τόν έκανε για κάθε άσχολία πού ακόμα την άρχισε. Δεν του άρεσε να κάνει παρά άνοηφέη πράγ-ματα κ' αν του κυνήγι έταίενα πράγμα χρήσιμο, θα το άφηνε κ' αυτό. Θα θύμανε πολύ αν άκολουθούσε το συμβούλιο του μια καλή ιδέα που αυτός την έδωσε. Έξωχριστιόταν να βλέπει γύρω του να κάνουν λάθη. Γελούσε με τα σφάλματα των όπουργών του και ό θυμός του έναντιόν τους ήταν άσημαντος: μά τότε άρεσε να τους κά-νει να νιώσουν ότι η πτώσις τους προξενούσε χαρά στο βασιλείο.

Μά κ' οι όπουργοί του δεν έκαναν άσχημα που τόν έκριναν με την σειρά τους. Ο ντ' Αζανσόν έλεγε γι' αυτόν: «Είπε άκατά-ληπτος». Όσο για τόν δούκα ντε Σοαζέλ που συνεργάστηκε μαζί του δώδεκα χρόνια τόν έκρινε άστυφρότατα. Κατά το Σοαζέλ, ό βασιλεύς ήταν τελείως άδιάφορος για υποθέσεις και πρόσωπα: κορόιδευε τα πάντα και τους πιντας, δεν ένδιαφερόταν για τίποτε και όι του έπρόκειναι οι όπουργοί του το δεχόταν άμέσως από κοινού και πλήξη. Ο όπουργός αυτός δεν άναγνώριζε στο βασι-λέα του καμιά διανοητικότητα. Οι κουβέντες του, λέει, ήταν ταπεινές. Όταν άρχιζαν να κουβεντιάζουν γύρω του σοβαρότερα, διάκοπτε άμέσως την κουβέντα.

Κάθε πρωί, η άστυνομία του υπέβαλε ένα δελτίο με τις σκα-νδαλώδεις υποθέσεις που συνέβησαν στο Παρίσι την προηγούμενη ημέρα. Αυτό ήταν μια άπλάυσις γι' αυτόν.

Ο Λουδοβίκος XV

άληθινή δόξα είναι ν' άποφύγει κανείς το αλκο.

Τού άρεσε να επικρέπεται τα νοσοκομεία, τα φιλάνθρωπα καταστήματα και δοκίμαζε τη σούπα των άρρώστων και το φάρμα των στρατιωτών. Αυτά τα αισθήματα του ανθρώπινου δε μπο-ρούν παρά να τόν τιμούν.

Σ' αυτά άπάντων οι ιστορικοί ότι, είχε το Πάρο του των Έλάφων, αυτό το τρομακτικό άντρον της κραιπάλης της. Όσοσο το Πάρο των Έλάφων δεν ήταν κανένα—κραμυθινό σεράγιο, όπως έλεον να το παραστήσουν οι λιβελογράφοι που κ' οι μυθιστοριογράφοι του είχαν ένα μέγιστο σπίτι με μικρό κήπο που είχε τέσσερες κά-μαρες που φαινόταν μάλλον προσωρισμένο γι' να στεγάσει τους έ-ρωτες ενός άυποχρη άστού και όχι τα τραλιά όργια ενός διαφθα-ρέμενου μονάρχη. Ο Λουδοβίκος XV έστέγαζε εκεί τους κρυφούς του έρωτας: μά δε ποίμε τούτο το έλαφοντικό: όι οι γονείς των κοριτσιών μόγις τους ζητούσαν έπιμόνας την τιμή να τα προσφέρουν στο βασιλείο. Αν ό Λουδοβίκος XV δεν είχε περισ-σότερο ένοχος από την έκογή του για τα όργια του, είναι τουλάχιστο κ' οι δυο έξ ίσου άπειρονοί. Αυτό δεν είναι μια δικαιολογία, είναι μια έξήγησις.

(Κατά τόν Δρα Καμπανέζ)

ΑΓΟΡΑΖΟΥΝΤΑΙ σε καλές τιμές, βιβλία φιλοσοφίας, ιστο-ρική, λοχαία συγγράμματα, περιοδικά, έμπνεύσεις, διάκληρες βιβλιοθήκες κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γραφεία μας.

Το «Άγγλου ΜΠΑΡΚΗ ΓΟΥΛ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Πρό πολλών ετών είχα πάει στην Αθήνα της Γαλλίας για κάποια εργασία μου. Σάν τελείωνα τη δουλειά μου, πήγαινα σ' ένα καλό καφεείο κι' έβρινα καφέ.

Μία μέρα εκεί που καθόμουν στη συνηθισμένη μου τη θέση και διάβαζα μία εφημερίδα, παρατήρησα κοντά στο τραπέζι μου ένα σερβιτόρο, με πρόσωπο όμοιο σάν πεθαμένου, με κοντές μαύρες φαρφούρες, που στεκότανε σά να περιμένε για να πληρώσω.

Δυσχερестήθηκα γι' αυτό, δεν μίλησα όμως γιατί ήμουν ξένος. Έβγαλα και έβαλα ένα άσημένιο πεντητάλεπτο, για τον καφέ άπάνω στο τραπέζι, δέκα λεπτά για πουριμπαρό και ξεπλώθηκα να διαβάσω την εφημερίδα μου.

Θα πέρασε ένα τέταρτο της ώρας, όταν σηκώθηκα να φύγω και είδα στο τραπέζι μου ότι το μισό φράγκο ήταν ακόμα εκεί. Το πουριμπαρό το είχαν πάρει. Έκάλεσα ένα σερβιτόρο και του είπα:

— Ένας από σας ήρθε πρό όλίγου και μου είπε να πληρώσω. Πληρώσα και τώρα βλέπω ότι ο σερβιτόρος εκείνος πήρε το πουριμπαρό, αλλά άφησε τα λεπτά του καφέ που ήμια.

Θα είνε πάλιν αυτός ο Γιάννης Μπουσών, μου είπεν ήσυχα ο έπιτηθέτης.

Τίποτα άλλο δεν είπαμε. Τονάριμα δεν μ' ενδιέφερε περισσότερο.

Την άλλη μέρα ξαναπήγα στο καφεείο, διάταξα καφέ και άρωμα να γράφο μερικές επιστολές. Όταν έτελειώσα την πρώτη και καθώς την έδιπλώνα, είδα το ίδιο το όμοιο γκαρσόνι, με τις κοντές φαρφούρες, να στέκεται πάλι κοντά στο τραπέζι μου. Πληρώσα πάλι, όπως και την άλλη τη φορά, και έγραφα τη διευθύνση της επιστολής μου. Έγραφα και άλλην και σηκώθηκα να τη ζητήσω γραμματόσημα από τον ταμιά του καφεείου, όταν παρατήρησα και πάλι το άσημένιο νόμισμα να είνε άπάνω στο τραπέζι, άνω ή δέκαρά έλειπε.

Κεύθηκα το τραπέζι κι' ένα άλλο γκαρσόνι ήρθε:

— Αυτός ο συνάδελφός σας κοιτάει θά είνε, του λέω. Κοίταξε,

πήρε πάλι το πουριμπαρό κι' άφησε τάλλα τα λεπτά εδω.

— Αυτός ο Γιάννης Μπουσών, θά ήταν πάλιν.

— Πώς είνε αυτός ο Γιάννης ο Μπουσών;

— Ο σερβιτόρος σήκωσε τους ώμους του και άντι ν' άπαντήση στην έρωτησή μου, είπα:

— Σας συνιστώ να μὴν κάνετε καιμιά πληρωμή στον Γιάννη τον Μπουσών.

— Άπορώ πώς κρατάτε ένα τέτοιον άφηρημένον σερβιτόρον!

— Έφυγα. Την άλλη ήμερα ξαναπήγα.

Νά πάλιν ο Γιάννης Μπουσών, όπως τον λέγαν εκεί μέσα, τον περίεργο εκείνον σερβιτόρο, ένεφανίσθη και πάλιν έμπροστά μου. Τον κύταξα με περιέργεια. Είχε κοντό πρόσωπο, μικρά μαύρα μάτια, και μία σπαρμένη μύτη. Το σπασμό της, ήταν σά να ήτανε νερό. Ήταν άσχημος όχι όμως και άντιπαθητικός.

— Όχι, του λέω, δεν σου δίνω τίποτε. Στείλε άλλον σερβιτόρον.

Τον κύταξα ένα του έλεγα αυτά, για να ιδω τί θά έκανε. Έφάνηκε ταραγμένος μονάχα και έφυγε. Σε λίγο έκάλεσα πάλιν τον άλλο σερβιτόρο, που μου είχε συστήσει να μὴν του δίνω πουριμπαρό.

— Πάλι ήρθεν ο άφηρημένος σας, του λέω. Του είπα ότι δεν τον πληρώσω και έξαφανίστηκε. Πού είνε τώρα, δεν τον βλέπω εδω μέσα;

— Δεν εύρίσκειται εδω.

— Όταν έπιστρέψετε σπίτι του, ότι θέλω κάτι να του πω.

— Ο σερβιτόρος με κύταξε καλά, σάν ταραγμένος λίγο και μου είπα:

— Δεν πιστεύω να ξαναγυρίσει.

— Πόσον καιρό ύπηρετεί εδω;

— Α, έχει φύγει εδω και τόσα χρόνια!

— Τότε πώς δοχεται και ζητάει να τον πληρώσουν;

— Δεν πένει τα χρήματα, μόνον το πουριμπαρό τσεκώνει.

— Και πώς το έπιτρέπετε σεις αυτό;

— Τι να του κάνουμε;

— Να μὴ τον άφίνετε να μπαίνει στο καφεείο.

— Και πούδς μπορεί να τον άμφοδίσ;

— Μα αυτό είνε παράξενο! Άφου δεν έχει κανένα δικαίωμα να πέρνει πουριμπαρό, για τί δεν είδοποιείτε την άστυνομία;

— Ο σερβιτόρος κούνησε το κεφάλι.

— Τίποτα δεν μπορούμε να του κάνουμε. Ο Γιάννης Μπουσών πέθανε στο 1869.

— Πέθανε στα 1869!...

— Μάλιστα. Και όμως δοχεται εδω. Δεν πειράζει κανέναν. Δεν ζητάει από κανέναν τίποτα. Μόνον από τους πελάτες παίρνει το πουριμπαρό.

— Τι είνε αυτά που μου λές! Γιατί ήγησέ μου, σε παρακαλώ καλλίτερα.

— Έκράτησα το σερβιτόρο και μου διηγήθηκε την κατωτέρω ιστορία:

— Ο Γιάννης Μπουσών ήταν σερβιτόρος σε τούτο εδω το καφεείο. Εδω μέ-
σα, κατά παλαιά συνή-
θειαν, όλοι οι σερβι-
τόροι έρχονταν να που-
ριμπαρό που πέρνονταν, μέσα σ' έναν μικρόν ξυλένιον κουμπαρό και το Σάββατο το βράδυ, τα μοιράζονταν έξισου.

Κάποιος από τους τότε σερβιτόρους, συνάδελφός του Μπουσών τον ύποπτευσθηκε ότι δεν έφαινε τα δικά του πουριμπαρό στο κουμπαρό. Τό είπα και στους άλλους, μία άδικη καταγγελία ήγέρθη εναντίον του, επειδή ήτανε το πεύ καλόγχαρσόνι και έτσι οι άλλοι συνάδελφοί του ήθελαν να τον βγλουν από τα μάτια των έπηγαν όλοι έν σώματι και ζήτησαν από τον τότε προϊστάμενο να τον διώξη.

Τη στιγμή που έφυγε διωγμένος ο καυμένος, οι συνάδελφοί του θέλησαν και να τον ρεζιλεύουν και ένας από αυτούς σάβαν έμπροστά στην πόρτα κι' έβαλε το πόδι του μέσα στα πόδια του Μπουσών, κι' έτσι εκείνος περιδικλώθηκε, σκόνταψε και έπεσε με τόση δύναμη καταγής, που έσπασε τη μύτη του. Φαίνεται όμως ότι το πέσιμό ήταν πολύ βαρύ, γιατί έπαθε και διάσεισι του έγκεφαλου και σε λίγες ώρες πέθανε.

Η αλήθεια είνε ότι τότε λυπήθηκαν όλοι για το θάνατό του. Ο σερβιτόρος που τον έριξε, πλήρωσα πολύ άκριβά το άστέλο του. Καταδικάστηκε σε πολλών ετών φυλάκισι.

Ο Γιάννης Μπουσών έτάφη και στην κηδεία του έπηγαν όλοι οι σερβιτόροι κλαίγοντας. Ο άρχισερβιτόρος μάλιστα του έβρινα και λόγο.

Από τότε όμως το φάντασμά του, όσων για να μὴς έκδικηθι όλους για το άδικο το διώξιμο και τόν άδικο το θάνατό του, έμφανίζεται συχνά στο καφεείο και παίρνει όλον τον γκαρσόνι το πουριμπαρό, χωρίς να δοχολογή παλαιόν ή νέον.

— Και δεν υπάρχει τρόπος να τον έσοκίστε;

— Κανείς! Μία φορά ήρθεν ένας ιερέας εδω. Έχουέσασε ότι ο Γιάννης δεν θά τον έπλησίαζε. Καλέ, δέ βαρύνεσθε! Το πέσι-
μός μου καρά και αυτού το πουριμπαρό.

Θυμώμαι στον πόλεμο του 1870 και 1871 όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την πόλη. Όλοι οι Γερμανοί άξιωματικοί έρχόντουσαν κάθε βράδυ εδω. Σας βεβαιώ ότι και τότε ο Γιάννης ο Μπουσών πήρε μονάχος τον περισσότερον πουριμπαρό από όλους έμάς μαζί.

— Αυτή είνε μία παράξενη ιστορία;

— Παράξενη, αλλά αληθινή, μ' άπάντησεν ο σερβιτόρος.

Την άλλη μέρα έφυγα από την Αθήνα και σε λίγο καιρό έμ-
σώνησα και την άπίστευτη αυτή υπόθεσι.

Πέρασαν κάμποσα ακόμα χρόνια. Κατά σύμπτωσην έτυχε να έμ-
ναπεράσω από την Αθήνα και δολόκληρη ή ιστορία του Μπουσών έπανήλθεν την μνήμη μου.

Έσπευσα να έπισκεφθώ το στοιχειωμένο καφεείο.

Είχε αλλάξει τώρα, ήτανε πιά άγνώριστο. Ήλεκτρικά φώτα τα φώτα, καθρέφτες χρυσάλλινοι μεγάλοι, εικόνες και κοσμήματα και καναπέδες με βελούδα.

Μπήκα και παρήγγειλα καφέ και εφημερίδα και καθώς διάβαζα έδωχα λεφτά ματιές εδω κι' εκεί, ζητώντας να ιδω την όψη του Μπουσών μορφή.

Τίποτα δεν ένεφανίσθη.

Περιμένα ως ένα τέταρτο, δεν είδα ούτε ήχος, ούτε μια σκιά του καν.

Μ' έπιασε μία άνυπομονησία και έκάλεσα ένα σερβιτόρο και τον ρώτησα:

— Πού είνε ο Γιάννης ο Μπουσών;

— Για ποιόν ρωτάτε; μου είπεν έκπληκτος, για τον Μπουσών;

— Ναί. Τον είδα άλλοτε. Πού είνε τώρα;

— Είδατε τον Μπουσών; Μήπως τον έγνωρίζετε; Πέθανε στα 1869.

— Τό έξω αυτό, αλλά εγώ τον γνώρισα στα 1884. Τον είδα τρεις φορές και μου πήρε πουριμπαρό.

— Εδώσате πουριμπαρό στον Γιάννη τον Μπουσών;

— Ναί και τό έδέχθη.

— Μπρά! Άλλά αυτός ήταν πεθαμένος τότε.

— Μάλιστα. Και τώρα θέλω να μάθω, πώς κατορθώσατε να μὴν πανέρχεται εδω, γιατί βλέπω πως δεν πατάει πειάδω μέσα. Άλλωθά παρουσιαζόταν να μου ζητήσει πουριμπαρό.

— Ο σερβιτόρος φάνηκε σάν στενοχωρημένος και άναποφασιστός.

— Λοιπόν δεν θά μου πῆς πώς γλυτώσατε από τον Γιάννη τον Μπουσών;

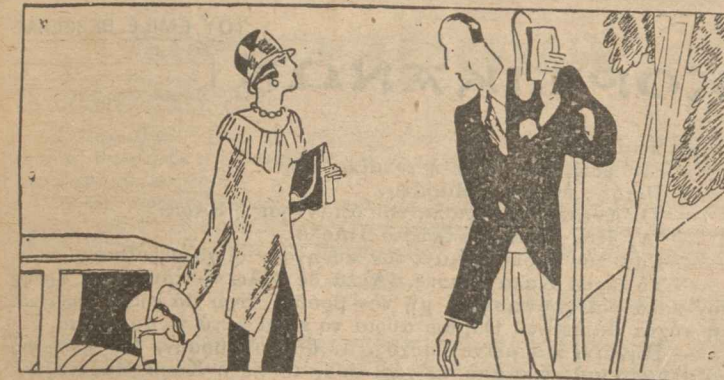
— Έλάτε αύριο πολύ πρωί να σας τό πω. Τώρα έχω έργασία.

Στις έξη το πρωί, την άλλη ήμερα, ήμουνα εκεί.

Αν ύπαρχη πράγμα παραμορφωμένο και άκατάστατο και άμ-
μελλόμενο, τούτο είνε ένα καφεείο στις πρωινές του ώρες. Τό πο-
θιόματά του βρίσκονται εδω κι' εκεί τό ένα άπάνω στο άλλο, το-
τραπέζια του παραμοιρημένα με μία άταξία που δεν λέγεται, οι
σερβιτόροι με άνάχαρτες έμπροσθέλλες και άνασκομιζόμενα με
μανίκια, πλένουν τα παράθυρα και τα μάχαιρα με σαπούνια
βρώμικα.

Ο σερβιτόρος, έπεριμένα. Έκείνος κοντά μου σε μία νίτσα και μου είπα:

— Κύριε, θά έρω πώς μία ιστορία που-
ριμπαρό που πέρνονταν, μέσα σ' έναν μικρόν ξυλένιον κουμπαρό και το Σάββατο το βράδυ, τα μοιράζονταν έξισου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΗΘ ΚΑΙ ΒΕΓΜΑ

ΜΙΑ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΨΗ

Η λιτανεία αυτή, όπως μας γράφει ο φίλος Τριπολιτσιώτης κ. Α.Κ., δεν μοιάζει με τις γνωστές. Δεν έχει φαλμούς και άλλες-
λοΐα. Γίνεται κι' αυτή για να βρεζιζόταν εινε άνουβρία, αλλά ή
όεσις δεν άπυρόνεται προς τον Θεόν. Άπυρόνεται στην Πι-
περίσα. Ποιά είνε όμως αυτή ή Πιπερίσα που έχει τόση
δύναμι, ώστε να στέλνη τη βροχή όταν την παρακαλούν, δεν
μπορούμε να μάθω, έζηγει ο έπιτολογγράφος. Άς άκολουθή-
σομε όμως την λιτανεία για να δούμε πώς γίνεται. Ένα μι-
κρό παιδί βασιτά έμπροσ ός εικόνιτσα στεφανωμένη γύρω-γύρω
με λουλούδια. Ένα άλλο παιδάκι ραστά ένα φανίρι καρφωμένο
σε ένα ξύλο σκολιμόνιο και αυτό με λουλούδια. Μέσα στο φα-
νίρι και ένα κεράκι. Άλλο ένα παιδάκι βασιτά ένα λιβανι-
στήρι πλίνιο που καιεί λιβάνι. Άπό κοντά άκολουθεί σιγά από
μαριδά! Όλη αυτή ή πομπή πηγαίνει βροδάκι, βροδάκι, από μα-
γαζί σε μαγαζί και από σπίτι σε σπίτι παρακαλώντας με κλα-
φάριση φωνή την Πιπερίσα να βρέξει, με ένα τραγουδάκι που
αρχίζει:

Πι-πε-ρί-σα α α, γλη-γο-ρί-σα α α γλη-γο-ρο νε-ρό νά φέ-ρης
στά ου-τά-ρια α α, στά κρι-θά-ρια α α, στου φτω-χού τὰ πα-ρα-
σπό-ρια α α.

Κατά το δόσισμα της λιτανείας μαζεύουν και πενταροδε-
κάρες και άφου γυρίσουν άρκετά στην πόλη πηγαίνουν στα έξω-
χικά έκκλησιασμία κι' άντίρουν τα καντήλια τραγουδώντας παν-
τοτε την Πιπερίσα.

Τώρα γινι έβάζουν τα παιδιά και κάνουν τη λιτανεία ποιν-
ξέρι, ίσως έπειδή θεωρούνται άθώα και έτσι τό θέλει φαίνεται ή
Πιπερίσα!!!

Τις περισσότερες φορές μετά την λιτανεία βρέχει. Μ' άλλους
λίγους ή Πιπερίσα κάνει τό ράδιμα της!...

δουή μά αληθινή όσον και άν φαίνεται άπίστευτη.

Γνωρίζετε τα αίτια και τα καθέκαστα του θανάτου του Μπου-
σών. Τον έθωσαν σ' ένα κοινόν τάφο, γιατί οι συνάδελφοί του
δεν ήταν πλούσιοι, για να του αγοράσουν ιδιαίτερον από την δη-
μαρχία.

Για τούτο παρέστη ανάγκη να γίνη άνακομιδή, για να μετα-
φερθούνα τα όσα του, στο όστεοφυλάκιο, και να άδειάσει εκεί ό
τόπος και να ταφή κανείς άλλος φτωχός.

Ανοίξαμε λοιπόν τον τάφο του και τί να ιδούμε μέσα!

Τό φέρετρό του ήταν γεμάτο από τα όσα του και μαζί με τα
όσα ύπηρεχεν ένα πλήθος νομισμάτων από δεικάρες και πεντάρες
γαλλικές και μέσα σ' αυτές πολλά γερμανικά νομίσματα, τα όποτα
βέβαια θά είχε πάρει από τους Πρώσους, όταν στο 1870 είχαν
καταλάβει όλο εδω τό μέρος.

Ο δήμαρχος άποφάσισε να δώση τα χρήματα που βρεθίκαν
σε μας τους σερβιτόρους, γιατί έπιτέλους και δικά μας ήτανε.

— Όχι, Σκεφθήκαμε ότι δεν ήταν δίκαιο. Τα χρήματα αυτά
βέβαια άνηκαν στους σερβιτόρους του καφεείου, αλλά στους σερ-
βιτόρους εκείνους που ύπηρετούσαν εδω και τόσα χρόνια. Κι' άπ'
αυτούς άλλοι έφυγαν, άλλοι πέθαναν και άλλοι δεν έξέρουμε πού
είνε.

Εκάναμε συμβούλιο τότε και σκεφτήκαμε τί να κάνουμε τα
χρήματα αυτά για να έξεμμενίσουμε τη ψυχή του Γιάννη και να
ήσυχάζη πειά.

Και όλοι άποφασίσαμε να του κάνουμε μ' αυτά μνημόσυνο.

Τού έγινε ένα μνημόσυνο σπουδαίο.

Μίλησε ο προϊστάμενος και όλοι μαζί ζητήσαμε συγγνώμη για
την άδικία που του έγινε. Και όλοι έκλαιγαν, σάς βεβαιώ.

Εκείνη τη στιγμή, ένψ όλοι στεκόμαστε μπροστά στο δίσκο
με τα κούλντσα, είδαμε το Γιάννη το Μπουσών έμπρός-έμπρός να
στέκεται, να έχη έστραμμένα προς έμάς τα νώτια και να παρατη-
ράη με προσοχή το δίσκο με τα κούλντσα του.

Μία νεκρική σιγή βασίλευε. Μετά τινα λεπτά ο Γιάννης έξη-
φανίσθη.

Πριν να εξαφανισθί σήκωσε ψηλά τα χέρια, σάν να μὴς συγ-
χωρούσε.

Από τότε κανείς δεν τον ξαναείδε πειά!...

Μπάριη Γουλό

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στη ζωή και στο θάνατο

Ο Αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιβέριος, είχε καταδικάσει σε
θάνατο, το φίλο του Φοβόου Ρήμινο, πρώην ύπατο, με την δι-
κασιλογία ότι μισούσε τον αυτοκράτορα και έλεγε λόγια άσεβή
γι' αυτόν.

Όταν για την κατηγορία αυτή ο Ρήμινος, έσώθηκε έμπρός
στο δικαστήριο, άντι άλλης άπολογίας, παρουσίασε στην συγ-
κλητο την διαθήκη του. Δι' αυτής όριζεν ως κληρονόμον του
τόν αυτοκράτορα, τον όποιον κατηγορούετο ότι μισούσε.

Οι έχθροι όμως του Ρήμινου, ήθελαν με κάθε τρόπο να τον
έξοντώσουν.

— Πολύ καλά, του άπάντησαν, δεν είσαι συνωμότης και
αυτό φαίνεται από τη διαθήκη σου. Άλλά κατηγορείσαι έπίσης
ότι είσαι ένας παραλυμένος που ζης στην μάλακοπία.

Αμα άκουσε τους λόγους αυτούς ο Ρήμινος, όδυνει τό έξος
του και περνάει τό σπύδος του, από την μία άκρη ως την άλλη.

Πεδαιώνοντας δέ μόλις προσέθεσε να πῆ στους δικαστές του:

— Κυτάξτε και τολμήσατε να πῆτε, άν εκείνος που πεθαίνει
έτσι είνε παραλυμένος!...

Η εγγένεια της κουζίνας

Όταν έφτασε εις τό ύψη της δόξας της ή Πομπαιόδορ, άπε-
φάσισε ν' άνεύρη προγόνους εγγενείς. Άλλά καταγώνη της ήταν
από μία κοινή οικογένεια Κολέν. Αυτή έδωκε μία γενεαλογία
Ποασσον και κούλησε τό κοινό της όνομα Κολέν—Ποασσον,
και ζήτησε θυρεούς και τίτλους.

Απετάθη εις τον περιφημον Νε'—Οζίε, για να της κανο-
νίση τό ζήτημα αυτό.

Κυρία μου, της άπάντησε εκείνος, γνωρίζω δυό άρχαίες
οικογενείες των Κολέν. Τους Κολέν—Μαγίοντες και Κολέν—
Ταμπέν... Όσον άφορά τους Κολέν—Ποασσον, δεν μπορούμε να
βρω κανένα ήχος εις την ιστορία. Ίσως να εύρισκονται εις τό
βιβλία της φαρμακικής ή τό βιβλία της κουζίνας.

Η ύπομνη του Διστ

Ο μυσικός Διστ, ήταν ένας ήσυχος και καλός χαρακτή-
ρης. Μία από τις συνήθειές του, ήταν να κοιμάται στο κρεβ-
βάτι του καλά. Δυό ρουσιόκοι φίλοι του θέλησαν να τον πειράξουν
μία ήμερα. Έπιασαν λοιπόν την καμαρέτα του και την ρωτί-
σαν ποιες είνε ή συνήθειές του και ποιά μπορούσε περισσότερον
να τον θυμώσει.

— Τό καλοστρωμένο κρεβάτι, εάν κακοστρωθί.

Οι δυό φίλοι έδωσαν ένα χρυσό νόμισμα στην άημέτρια, και
αυτή έδεχτηκε να μὴ του στρώσθ τό βράδυ εκείνο τό κρεβάτι.

Ο Διστ έκοιμήθηκε πολύ όσχημα εκείνη τη νύχτα και την
έπομένη μέρα άρκεστικε μόνον να πῆ στην άημέτρια του:

— Απομύνησθε χδεις να μὴ στρώσθ τό κρεβάτι.

Άλλά δυό άκούη νύχτες τό κρεβάτι ήταν πάλιν άστρωτό.

Την τρίτη ήμέραν ο Διστ, είπε με άγαθήτητα στην άημέ-
τρια του:

— Βλέπω ότι δεν άποφασίζεις να μου ξαναστρώσθ τό κρεβ-
βάτι. Δεν πειράζει όμως, άρχισα να συνθηδεύω...

Φιλοβασιλισμός

Ένας φτωχός ποιητής, σιόδι χρόνους του Λουδοβίκου του
14ου, έκαμε την έξη άκροστιχίδα στο όνομα του βασιλέως.

Ο Λουδοβίκος είνε ένας ήσυχος χωρίς φόβο και χωρίς στίγμα
όλοι έπιδομον να τον ήνωρίσουν. Μόλις πλησιάζει,
ένα αίσθημα άγαστής προς αυτόν, άνβει όλων τις καρδιές.

Στό λαό του δεν ύπάρχουν παρά άνθρωποι που τον λυγρεύουν

Η ειρών του είνε... ή, έκτος από τις... τάσεις του.

Οι άναγνώσται μας, θά κατέλαβαν ότι ή άκροστιχίς δεν
άπυρόνεται τόσο στον Βασιλέα Ήλιον, όσο στην... ειρώνα του,

που ήταν άπάνω στο χρυσά Λουδοβίκεια της εποχής.

Τό τραπέζι του κουρσάρου

Όταν ο περίφημος κουρσάρος Ζάν-Μπαρτ, έγένετο δεκτός
στην υπήλη του Λουδοβίκου 14ου, όλοι οι άδελφοί προθυμοποιή-
θηκιν ποινς να τον πρωτοεπισημοποιή.

Φυσικά παρεκλήθη και στο γεύμα.

Μόλις έκάθισε, κατά παλινά του συνήθεια, έσφάγγισε τό
πίτι του, με την πετσέτα του.

Ο ύπηρετής ο όποιος ήταν ύποχρεωμένος για να τον σερ-
βίρη, μόλις είδε τό σφάγγισμα αυτό, ένόμισεν ότι τό πιάτο δεν
θα ήταν άσκητά καθαρό και με διάκρισι τό άλλάξε και του έφερε
άλλο. Ο Ζάν-Μπαρτ, τό ξανασφάγγισε πάλιν ή την πετσέτα
και ο ύπηρετής πάλιν, διακριτικά, τό άλλάξε. Τούτο έπαγελη-
φθη τρεις-τέσσερις φορές, που στο τέλος ο Ζάν-Μπαρτ μὴ δυνά-
μενος να βασίτη περισσότερον έβγαλε μὴ άγνοησώμενα:

— Για πέστε μου, κύριοι, σάς παρακαλώ, για να φάω με κα-
λέσατε εδω, ή για να σας σφουγγίζω τό πιάτο του τραπέζιού
σας;

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΕΝΝΕΖΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ. — Όλος ο θίασος του Βιεννέζικου Θεάτρου «Σύδσεν» επί σκηνής στο φινάλε «ης β'» νέας όπερέττας «Παριζιάνικη Ζωή»

Η Λαίδη Κόμοντλυ, από τας όραίας κυρίας τής άριστοκρατίας του Λονδίνου, με τὸ χαριτωμένο μπεμπέκο της.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΣΠΑΝΙΚΑΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΣ. — Ο διάσημος ταυρομάχος Άντόνιο Λάμα κατά την στιγμήν πεύ ξερεθίζει τὸν ταύρον, επιδεικνύων τὸ κόκκινο πανί. Η φωτογραφία ελήφθη από τας τελευταίας ταυρομαχίας τής Μαδρίτης, καθ' ἃς έφονεύθησαν τρεῖς ταυρομάχοι.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Δυό σπουδαῖοι μαθηταί τού Έλληνικου Σχολείου Κιάτου, ενδυμασίας, μετά τας εξετάσεις.

ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

Ο «Άσωτος Υἱός» γλυπτικόν άριστούργημα τού Γερμανού Γλύπτου Έρνέστου Χινκέλντεν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Η μεγάλη ηθοποιός τού κινηματογράφου Έντθα Μόγκουελ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο κ. Τρελόνυ έσκυψε τότε κι' αυτός και έπιασε τη λινή ρόμπα. Τη σήκωσε λίγο στο λαιμό, και από τον τρόπο που κούταζε κατάλαβα ότι κάτι τον έξεπληξε. Τη σήκωσε λίγο ακόμα, όπως θα κούταζε κι' αυτός, και είπα, δείχνοντας τη μούμια:

— «Η Μαργαρίτα έχει δικίο! Το φόρεμα αυτό που φοράει ή βασίλισσα δεν είναι σάβανο! Γι'ό δέστε και σεις! Το προσέξατε; Δεν της τώχουνε φορέσει! Τώχουν απλώσει έτσι άπάνω στο σώμα της!»

Μ' αυτά τα λόγια, σήκωσε και με τα δυο χέρια την πολύτιμη ζώνη της μούμιας και την έδωσε της Μαργαρίτας.

«Έπειτα σήκωσε το λινό φόρεμα και το έβαλε με τη μεγαλύτερη προσοχή στο τραπέζι άφωρε τη μούμια γυνή.

Εμείς μέγαμε τότε με το στόμα άνοιχτό μπροστά στο κάλλος της μούμιας αυτής, που τη βλέπαμε τώρα δλόγυμνη. Το μόνο που μ'ενοχλούσε ακόμα σκεπασμένο ήταν το πρόσωπό της, που το σκέπαζε ένα κομμάτι λινό πανί, όμοιο άκριβός μ' εκείνο που άποτέλούσε το φόρεμα.

«Ο κ. Τρελόνυ έσκυψε μπροστά, και με χέρια που έτρεμαν λίγο, σήκωσε την προσωπίδα που σκέπαζε το πρόσωπο, και στάθηκε πίσω... Έκείνη τη στιγμή, αίσθάνθηκα ένα είδος ντροπής... δεν ήτανε σωστό αυτό που κάναμε... ήταν άσέβεια, βρής!

Μολαταύτα, το θέαμα που είχαμε μπροστά μας ήτανε κάτι πρωτοφανές.

Δεν έμοιαζε με μούμια αυτό! Αυτό έμοιαζε με άγαλμα από μάρμαρο κάτασπρο σαν τόν χιόνι, κομωμένο από το χέρι του Ποσειδέως!

Δεν έμοιαζε καθόλου με μούμια αυτή εδώ! Τα κολλά χρόνια κάνουνε και τρώγουνε το κρέας, και το δέρμα μαρινίζει, σκληραίνει, γίνεται σαν πετσά... Έτσι εινε όλες οι μούμιες.

Στα μουσεία είχα δει χιλιάδες μούμιες... Τέτοιο πράγμα όμως δεν είχα δει ποτέ! Το δέρμα διατηρείτο σαν να ήγνε σε άνθρωπο, κι' όχι σε μούμια πέντε χιλιάδων ετών... Όλοι οι πόροι του δέρματος εύρίσκοντο στη φυσική τους κατάσταση! Καμιά ρυτίδα δεν αβλάκωνε τα χαρακτηριστικά, τ' όλοσπρω δέρμα, που ήτανε λείο σα μανάκι...

Μόνο το δεξι χέρι, με το χτυπημένο και ματωμένο καρπό, χαλούσε την όμορφη της βασίλισσας!

Αλλά δεν έμεινε πολλήν ώρα έτσι η βασίλισσα. Τη στιγμή που την ξεσκέπασε ο κ. Τρελόνυ, ή κόρη του, μ' ένα κίνημα σεβασμού, σά να έκτελούσε κάποιο καθήκον ιερό και άπαραβίαστο, άρπαξε το λινό φόρεμα και το άπλωσε πάλι έπάνω στο σώμα της.

Δε βλέπαμε πια παρά το πρόσωπο της μούμιας, το όποιο μ'ε έκανε περισσότερη έντοπωσι από το σώμα...

Δεν φαινότανε νεκρό, το πρόσωπο αυτό φαινότανε ζωντανό! Τα μάτια ήτανε μ'έν κλειστά, αλλά φαινότανε σαν έτοιμα ν' άνοιξουν! Τα φρύδια διατηρούντο θαυμάσια. Το στόμα της ήτανε κλειστό, αλλά μ'έν άπ' τα κόκκινα χείλη της διακρίνεται μιά σειρά από μικρά, κάτασπρα δόντια...

Τα μαλλιά της, άφθονα και μαύρα σαν του κόρακα τα φτερά, έστόλιζαν το μέτωπό της.

Μ' έξεπληξεν έξ άλλου πολύ ή όμοιότης της μούμιας με την Μαργαρίτα. Αυτή ή γυναίκα, δεν μπορούσα πιά νάτη έλέω μούμια, γιατί δεν χωρούσε στο νού μου ότι ήτανε πτώμα πέντε χιλιάδων ετών αυτό που βλέπαμε μπροστά μας — αυτή ή γυναίκα, λέγα, ήταν το είδωλο της Μαργαρίτας, όπως ήταν όταν την πρωτοείδα έγώ. Την καταπληκτική αυτή όμοιότητα ηύξανε ακόμα περισσότερο ή πολύτιμη χένα που είχε ή μούμια στα μαλλιά της, όμοια μ' έκαίνη που φορούσε τότε ή Μαργαρίτα... Ήταν ένα ύπεροχο κόσμημα μ' άσπρες πέτρες.

«Ο κ. Τρελόνυ καθώς την κούταζε, φάνηκε μιά στιγμή σαν να ταράσσεται. Η Μαργαρίτα το πρόσεξε αυτό και τον άγκάλιασε.

Τότε τον άκουσα να ψιθυρίζει:

— Μου φαίνεται πως σε βλέπω μπροστά μου πεθαμένη, κόρη μου!

Έπληκλούθησε σιωπή. Δεν άκούγεταιε παρά ό άέρας που φυσούσε τώρα άγρια, και τα κύματα που δέγνανε άλύπητα τους βράχους.

Πρώτος μίλησε ό κ. Τρελόνυ:

— Άργότερα, πρέπει να προσπαθήσουμε να μάθουμε τον τρόπο με τον όποιον εινε βαλσαμωμένη ή βασίλισσα Τέρα. Αυτό εινε

κάτι άγνωστο σε μ'ε. Δε φαίνεται να την έχουν άνοιξει για νά βγάλουν τα έντόσθια της; τούναντίον, φαίνεται ότι όλα τα έντόσθια της τα έχουν άφίσει άνεπαφα μέσα στο σώμα της. Έπειτα, γιά να διατηρηθεί έτσι, θά πη πως έχουνε διαχετεύσει κερή ή παραφίνη ή άλλο τίποτε παρόμοιο στις φλέβες της; άλλως, δεν μπορούσε να γίνη.

Η Μαργαρίτα μ'ε παρεκάλεσε να πάμε τη βασίλισσα στην καμαρά της. Τη σηκώσαμε λοιπόν, την πήγαμε μέσα και την έβαλασμε στο κρεβάτι της.

— Άφήστε με μόνη μου με τη βασίλισσα, μ'ε εινε ή δεσποινίς Τρελόνυ. Μένει ακόμη άρκετός καιρός ως την ώρα του πειράματος και δεν θέλω να την άφισω εκεί, μοναχή της, στο δυνατό ήλεκτροκό φως. Έπειτα έχουμε καθήκον να την ντύσουμε όταν γίνη το μεγάλο πείραμα, πρέπει γά φορά ή φόρεμα που φορούσε μέσα στη σαρκοφάγο, γιατί αυτό εινε το θέλημα της.

Σε λίγο, ή Μαργαρίτα ήρθε και με φώναζε: «Κι' όταν πήγαμε μαζί στην καμαρά της, είδα ότι είχε φορέσει στην βασίλισσα το θαμνάσιο λινό φόρεμα με τα χρυσά κεντήματα. Της είχε φορέσει επίσης και όλα τα κοσμήματά της. Γύρω της είχε άνάψει κεριά, και στο στήθος της είχε άκουμπήσει άσπρα λουλούδια.

Πιασμένοι χέρι με χέρι, σταθήκαμε και την κούταζαμε κάπως στην ώρα. Έπειτα, στενάζοντας, την έσκέπασε μ' έν άπ' τα δυο της όλόσπρω σεντόνια, έκλεισαμε την πόρτα κι' έφυγαμε.

Πήγαμε στο δωμάτιο που ήτανε μαζεμένοι όλοι οι άλλοι. Εκεί άρχισαμε νάσυζητούμε γιά διάφορα ζητήματα σχετικά με το μεγάλο πείραμα.

Κατάλαβα όμως ότι κανένας δε μ'ε λούσε με όρεξη. Όλοι συζητούσαμε βριασμένα ή άναμονημ'ε είχε έκνευσει.

Έπειτα, κατάλαβα ακόμα ότι ό κ. Τρελόνυ διατηρούσε ακόμα κάποιο φόβο άπ' τον καιρό του ληθάρον του. Μολαταύτα, ή θέλησίς του και ή ένεργητικότης του δεν είχαν έπηρεασθεί και πολύ. Είχαν άσπρη έξαντληθεί και σωματικά, όπ'ε αλλού ήτανε φυσικό.

Όποσδήποτε έπηρε ένατοσί μαζί με τον Κορμπέκ και μίλησαν ιδιαιτέρως εκη όρα.

Όλο αυτό το διάστημα ή άναμονή ή Μαργαρίτα φαινόταν ότι άνυπομονάσε φοβερά. Όσο πήγαινε και χλωμάνε, έφαινότανε τόσο χλωμή, ώστε άρχισα ν' άνησυχώ σοβαρά γι' αυτήν. Της είπα νύχτη μαζί μου στη βιβλιοθήκη, και προσπαθώ να την καταφέρω να έλκωθή λίγο στην καναπέ και να ήσυχάση. Είχαμε άνοιξη δυο ώρες ως που να γίνη το πείραμα.

Της ύποσέθηκα λοιπόν πως θά έμνη κοντά της και θά την ξυνοσάσσει όσα όρα μούλεγε. Δε θέλησε όμως να κοιμηθεί, ούδενι λόγω και μ' εύχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο γιά την καλωσύνη μου.

Άφού είδα πως δεν μπορούσα να την καταφέρω να ήσυχάση, κάθησα μαζί της στη βιβλιοθήκη, μίλησαμε γιά διάφορα πράγματα περισσότερο από μιά ώρα. Έπειτα άποφάσισε να πάη νά έβη τον πατέρα της στην καμαρά του, και την άκολούθησα.

Ήυραμε και τους τρεις φίλους μας να περιμένουνε άμυητα την ώρα. Με την ιδέα ότι είχανε κάνει ότι ήτανε στο χέρι τους, κόνονε, περιμένανε με άναπαυμένη τη συνείδησι. Καθήσαμε και μεις μαζί τους και περιμέναμε.

Όταν χτύπησε δύο, σηκωθήκαμε όλοι, ξεχάσαμε άμέσως τις σκέψεις όπου είμαστε βυθισμένοι, και δε σκεφτόμαστε παρά τη δουλειά μας.

Πρώτα — πρώτα, κούταζαμε να δούμε αν ήτανε κλειστά τα παράθυρα, και έτοιμάσαμε τις προσωπίδες μας γιά να τις φορέσουμε την ώρα που θαρχίζε το πείραμα. Είχαμε άποφάσισε να φορέσουμε όλοι προσωπίδα, από φόβο, μήπως, όταν άνοιξη το μαρμάρινο κιβώτιο, έβγαινε άπο μέσα κανένα δηλητηριώδες άέριο ή τίποτ άλλο παρόμοιο και μ'ε έβλαπτε. Γιατί κανένας μας δεν άμφέβατο πια ότι κατά τη διάρκεια του μεγάλου πειράματος θάοννε το μαρμάρινο κιβώτιο.

(Άκολουθεί)

Προσεχέστατα τ'ε αίσθηματικώτατον μυθιστόρημα του κ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πιστή στ'όν Έρωτα»

Γραμμένο χάριν του «Μπουκέτου»

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΑΣΥΓΧΩΡΗΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ FERENCZ MOLNAR

Ταράτσα σ'ε ξενοδοχείο λουτροπόλεως. Τραπέζια σκόρπια, πολυθρόνες, μεγάλες όμπρέλλες. Μπα το τσάι. Όρα που μ'ε άρέσει να ξαναθυμάστε τα παλιά. Ένας ήλικιωμένος κύριος, άξιαγής; και γέλαστος, διηγείται τους περασμένους έρωτές του σε μιά πολύ νέα γυναίκα.

Η νέα γυναίκα. — Καί ή έπομένη...

Ο γέρος κύριος. — Είταν ή χειρότερη άπ' όλες.

Η νέα γυναίκα. — Τι σ'ε έκανε λοιπόν;

Ο γέρος κύριος. — Ότι πιά σκληρό μπορεί να κάνει μιά γυναίκα σ'έναν άνδρα. Ένας ποιητής λει ότι το πιά άσυγχώρητο άμάρτημα εινε ή προδοσία. Μα αυτό εινε άμάρτημα του άνδρος. Αυτή ή γυναίκα διεπράξε άπέναντι μου το μεγαλύτερο άμάρτημα του όποιου μπορεί να γίνη ένοχος ένα άτομο του φύλου της.

Η νέα γυναίκα. — Τι σ'ε έκανε λοιπόν, θεέ μου;

Ο γέρος κύριος. — Μου εινε την άλήθεια. (Έκείνη τον κοιτάζει χωρίς να καταλαβαίνει). Δεν έξερετε ότι ή άλήθεια στο στόμα μιάς γυναίκας εινε το ίδιο άξιόμεικτος, όσο κι' ή προδοσία στην καρδιά ενός άνδρος; Μά όχι, εινε πολύ νέα γιά να το έξερετε αυτό.

Θα σ'ε το έξηγήσω. Είχα πίνοντε μεγάλη περιουσία και δεν άσχολήθα ποτέ μου σ'ε τίποτ' άλλο, εκτός από τις γυναίκες. Τότε που οι σύντροφοί μου ένδιαφερόντουσαν γιά την πολιτική, γιά την κοινωνιολογία ή γιά την τέχνη, έγώ έξοδα σαν εκείνους τους εύγενείς που συναντούμε στα μυθιστορήματα του Δουμά: τα νιάτα μου τά περσα μ'έν μετάξια και τις δαντέλλες, τριγυρισμένος άπο μαιες φλόγινες κι' όλόλευκους όμους, έτσι που τριανταεσσάρων ετών περνούσα μιά δάσκαλος της γυναικείας καρδιάς. Την έδιδάχα σαν άνοιχτό βιβλίο. Τα μυστικά των γυναικών και οι προσποιήσεις τους ειναν γιά μένα τόσο διάφανες όσο και το τζάμι μιάς βιτρίνας. Είσερα ότι στα δεκαπέντε χρόνια των όλων οι κοπέλλες εινε έσοκωμένες ψευτρες, στα είκοσι ψευτρες μεγαλοφυείς και στα τριάντα, ψευτρες άπο συνήθεια.

Η νέα γυναίκα. — Αλήθεια;

Ο γέρος κύριος. — Βέβαια μ'ε σε μένα το ψέματά τους πήγαιναν χαμένα. Μιά πανοπλία που μ'ε, τη δινει ό χρόνος και ή πείρα εινε μιά σειρά μαθημάτων που σιγά σιγά γίνονταν στον καθένα. Το πρώτο το παίρνε κανείς όταν ρωτάει μιά γυναίκα: «Μ' αγαπάς;» Έκείνη απαντάει «ναι» ή «όχι». Μου χρειάστηκαν τριαντατέσσερα χρόνια γιά να καταλάβω την σημασία του «ναι» και του «όχι» μ'ε μ'ε μ'ε, γιά να μάθω παραδειγματός χάριν, ότι όταν μιά γυναίκα μ'ε λέει πως ειναν σ'ες κοούρες, θέλει να πη μ'ε αυτό πως έπαρνε το τσάι της μ'έν κύριο και όταν αυτή θέλει να μ'ε κανει να πιστέψω πως ειναν με κανέναν άντρα και μ'ε λέει σχετικώς διάφορα ψέματα μπορεί να βροικώταν κλεισμένη μέσα στο σπίτι της. Καταλαβαίνετε;

Η νέα γυναίκα. — Καθόλου.

Ο γέρος κύριος. — Είσερα έγώ πως θά τα καταλαβαίνετε.

Η νέα γυναίκα. — Μα άφού σ'ε λέω πως δεν καταλαβαίνετε.

Ο γέρος κύριος. — Ναι, αυτό έννοούσα κι' έγώ. (Σιωπή).

Η νέα γυναίκα. — Μα αυτή ή γυναίκα ή τόσο σκληρή που μ'ε λέγατε, τι σ'ε έκανε;

Ο γέρος κύριος. — Με κατάλαβε άμέσως. Είσε πως δεν είχε να κάνει ούτε με κανένα μπερμένο, ούτε με κανένα έξωκορμένο γέρο, μ'ε μ'ε ένα σκεπτικιστή στον όποιο άλλες γυναίκες είχαν διδάξει ότι μπορεί κανείς να ξέρε. Κατάλαβε ότι δε θά της ειναν εύκολο να μ'ε άπατήση. Το δοκίμασε στην άρχή. Είταν μιά ψευτρα με γλυκό κι' αυθόρμητο τρόπο. Την έρώτησα: «Ποιός ειναν αυτός ό άντρας με τον όποιον είσαστε χθες στο δρόμο;» Χωρίς να διστάσει έκείνη καθόλου μου άπάντησε: «Είταν ό άδελφός του συζούγου μου». Άργότερα, μάθαινα ότι ό άντρας της δεν είχε άδελφό. Της έκανα μιά σκηνή. Κουρασμένη άπ' τις φωνές μου, μου εινε στο τέλος: «Μη με βασανίζετε πια. Θα σ'ε πω την άλήθεια: ειναν ό φίλος μου;»

Η νέα γυναίκα. — Τι της είπατε τότε;

Ο γέρος κύριος. — Καθησυχασμένος πιά, άρχισα να γελώ. «Υστερα άπο πολύ πολύ καιρό άνακλυντα ότι σ'ε άλήθεια αυτός ό άντρας ειναν ό φίλος της. Το στρατηγικό της είχε πετύχει. Μου έλεγε την άλήθεια, έξερνας ότι δε θά την έπίστευα. Είταν πολύ κακό να με γελεί έμένα έτσι.

Η νέα γυναίκα. — Τι συνέβη τότε;

Ο γέρος κύριος. — Τά είχα μπλέξει. Μιά μέρα, μ'ε έκανε να την περιμένω πολλήν ώρα, τη ρώτησα που είχε μείνει τόσο πολύ. «Στου δοντορος Σεργαί, μου είπε. Και που νομίζετε πως ειναν;

Η νέα γυναίκα. — Που λοιπόν;

Ο γέρος κύριος. — Έκοίταζε τη συλλογή της με τις παλινές στάμπες. (Άναστενάξει).

Η νέα γυναίκα. — Αλήθεια;

Ο γέρος κύριος. — Σε λίγον καιρό άρχισα να πιστεύω όλα

όσα μου έλεγε. Ός την ήμέρα που μ'ε έμπιστευθήκε ότι είχε πάει κι' έπισκέφθηκε δυο άνδρες το ίδιο άπόγευμα. Χαμογέλασα. «Ω! ω! έμνα μέσα μου, ή άγαπημένη μικρούλα, σαν πολλά άρχισα να μ'ε έμπιστεύεται. Άφού μ'ε έκανε να πιστέψω πιά στη φιλαλήθειά της, άρχισα τώρα να πετάει που και που κανένα ψέμα γιά να μ'ε άποπλανή. Μα είχα άδικο. Την άλλη μέρα έμαθα ότι πράγματι είχε έπισκεφθεί δυο κυρίους έκείνο τ' άπόγευμα.

Η νέα γυναίκα. — Πολύ έπιτήδεια έπρεπε νάνα αυτή ή γυναίκα.

Ο γέρος κύριος. — Μα ναι. Άνής σε μιά άπό τις καλλίτερες οικόγένειες. Σύχναζε στο πρόσταίο του 'Αγίου Γερμανού' δούκας και μαρκήσιοι της φιλούσαν το χέρι.

Η νέα γυναίκα. — Κι' ό άντρας της;

Ο γέρος κύριος. — Είταν ένας άνθρωπος με μιά όξυνονα που περνούσε τα όρια. Έδειχνε πιά πολύ πνεύμα άπ' όλους, αν και πολλές φορές σκέφτηκα ότι έπρεπε νάνα πολύ έγωιστής γιά να το κάνει αυτό.

Η νέα γυναίκα. — Χούμ! Και ποιά ειναν το άποτέλεσμα όλης αυτής της φιλαλήθειας της;

Ο γέρος κύριος. — Τά είχα χαμένα κυριολεκτικώς. Έγώ που ύπερηφανεύομουν ότι καταλαβαίνω τόσο καλά τις γυναίκες έγώ που κολακεύομουν να λέω ότι μπορώ να ξεμπλέξω τα νήματα τά πιά μπροστά μου, έπειτα πιά πολύ πνεύμα άπ' όλους, αν και πολλές φορές σκέφτηκα ότι έπρεπε νάνα πολύ έγωιστής γιά να το κάνει αυτό.

Η νέα γυναίκα. — Χούμ! Και ποιά ειναν το άποτέλεσμα όλης αυτής της φιλαλήθειας της;

Ο γέρος κύριος. — Ένψ δεν άκολουθούν κανένα σύστημα. Άν αυτές έμοιαζε μ'έναν άντρα χωρίς σύστημα, αυτή ή άποσιδά του συστήματος θά μπορούσε να μ'ε δώσει το κλειδί των πράξεών τους. Μα αυτές δεν ειν' έτσι. Εινε γυναίκες συστηματικές... συστηματικές με τον τρόπο τους. Ναι, αυτή μ'ε έκανε να δώ τα όρια της αντίληψής μου: και μαζί της, όπως και με όλες τις άλλες που έπακολούθησαν, δεν θέλησα να παίξω κι' έγώ με την πονηρία μου. Δεν εινε περίεργο ότι ή μόνη γυναίκα που μ'ε έλεγε πάντοτε την άλήθεια, έστρωσε τον δρόμο γιά τα ψέματα των άλλων που θαρχόντουσαν έπειτα άπ' αυτή; όστόσο άπο την πείρα αυτή κέρδισα και κάτι: έμαθα ένα πράγμα που έχει την άξια του.

Η νέα γυναίκα. — Ποιά εινε αυτό το πράγμα;

Ο γέρος κύριος. — Ότι με τις γυναίκες δεν πρέπει να ένεργή κανείς σύμφωνα με ώρισμένα προηγούμενα. Αυτή εινε μιά πλάνη στην όποια άδιάκοπα πέφτουν οι άντρες. Οι γυναίκες έαφανα ποτέ δεν εινε τόσο κοντές ώστε να το κάνουν αυτό. Ποτέ δε λένε: «Οι άντρες εινε έτσι ή έτσι, πρέπει να φερθούμε σ'αυτούς μ' αυτό ή μ' εκείνο τον τρόπο». Όχι, ή γυναίκα μαυνοβάρει σαν έναν καλό σοφίτη.

Η νέα γυναίκα. — Τι θέλετε να πητε μ'αυτό; Ο γέρος κύριος. — Ένας καλός σοφίτης, έξερε, εινε άναγκασμένος κάθε στιγμή ν' άντικρύζει περιστάσεις άπρόβλεπτες. Κάθε φορά που άρπάζει το βολάν κινδυνεύει να βρεθή μπρός σ'έναν καινούργιο πρόβλημα. Και αυτό το πρόβλημα δεν μπορεί να το λύση δυο φορές με τον ίδιο τρόπο. Σήμερα συναντάει ένα τράμ σε μιά διασταύρωση...

Όρσάει! Μεγαλώνοντας την ταχύτητα θά μπορούση να το προσπεράσει. Άφριο, στην ίδια περίπτωση θ' άναγκαστή να βαστήξη τά φρένα γιά να μη τον κόνη κομμάτια το τράμ. Με δυο λόγια, πρέπει γά χειρίζεται τη μηχανή του και τά φρένα του άκολούθώντας τις ανάγκες της στιγμής. Και με τις γυναίκες τό ίδιο συμβαίνει. Κάθε άπειλή συγκρούσεως, τους δημιουργεί κι' ένα καινούργιο πρόβλημα. Άδονου το ένα λέγοντας ένα ψέμα, λύνουν το άλλο λέγοντας την άλήθεια.

Η νέα γυναίκα. — Δεν βλέπω όμως τον λόγο γιά τον όποιο κρατάτε τόσο καλή έναντίον αυτής της φίλης σας;

Ο γέρος κύριος. — Και θέλετε να μη της κρατάω! Άγαπημένο μου παιδί, θυμήθηκε τοιτο: ένας άντρας συγχωρεί τη γυναίκα που τον προδίδει, που τον βασανίζει, που τον καταστρέφει, που τον άτιμάζει, μα ποτέ έκείνην που του άποδεικνύει ότι εινε ένας ήλίθιος...

Ferencz Molnar

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ν' άγοράσωμεν εις καλήν τιμήν τόμους του «Ραμπαγιά», του «Μη Χάνεσαι», του «Οαισθητικού Έκεί», των έφημερίδων «Ακρόπολις» και «Ασος», του «Παλπαθρόωπου» και οίονδήποτε άλλων περιοδικών και έφημερίδων

Έπληξε ένα τσάι με τον Κορμπέκ

Τον κοιτάζει χωρίς να καταλαβαίνει.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΟΡΝΥ

«Όταν ήρθε η σειρά του να διηγηθώ κι' αυτός μιά ιστορία, ο ζωγράφος άρχισε μ' αυτά τα λόγια :

— Θυμάστε αυτές τις ημέρες στις εφημερίδες για καίνο το δυστυχισμένο σύζυγο που σκότωσε τη γυναίκα του, που την έβασαν για μια άρρώστια που δεν μπορούσε να γιατρευτεί. Αποφάσισε ο δολοφόνος να τη σκοτώσει με τα χέρια του για να την απαλλάξει από το μαρτύριο που μέρα νύχτα υπέφερε. Πώς το κρίνετε αυτό ; Τό θεωρείτε έγκλημα ή άγνοηση ; Σ' αυτό το ζήτημα έχουν δοθεί πολλές γνώμες. Αλλά εγώ δεν το θεωρώ έγκλημα. «Ότι κι' αν είχε όμως, έχω κι' εγώ κάνει ένα παρόμοιο, και σάς λέω ειλικρινώς, ότι δε μετανοήσα ποτέ το έκανα. Μπορώ μάλιστα να σάς πω ότι θα ήμουν έτοιμος να το ξανακάνω πάλι, αν μου τύχαινε πάλι τέτοια περίπτωση.

«Ακούστε λοιπόν την τραγική ιστορία του ζωγράφου Κορνύ. Είναι καλή ιστορία, πάντα τώρα παραπάνω από τριάντα χρόνια από τον καιρό που συνέβη.

«Όσο περνάει ο καιρός γίνονται όλοένα και πειο σπάνιοι, αυτοί που έχουν τόσο μεγάλη ηλικία για να θυμούνται την αυτοκτονία του ζωγράφου Έντερ Κορνύ, που έκανε κρότο την εποχή εκείνη. Τον βοήθαινε κορμασμένος από το σίδερο του κρεβατιού του, μέσα στο άτελιέ του, που τότε εγκαταστήσει στην όδον Φλερς : «Ο Έντερ Κορνύ ήταν πρώτα μαθητής του διασημού καλλιτέχνη Ζερόμ, που τον εκτιμούσε πολύ και ως άνθρωπο και ως καλλιτέχνη, και που πολλές φορές απ' αυτόν περίμενε.

Νομίζω πως τον θυμάμαι ακόμα το δασκαλό μας το Ζερόμ να μας λέει με την παράξενη φωνή του, τη βαθιά και σάν μακρινή : «Ο μικρός Κορνύ, έρω και σχεδιάζει... Κι' όταν ξέρει κανείς και σχεδιάζει, τάλλα είν' εύκολο κι' έχουνται μόνο τους. Κάτι θα γίνει μιά μέρα ο μικρός μου Κορνύ.

«Ο Έντερ Κορνύ παντρεύτηκε νεός, είκοσιπέντε χρονών καλλιγράφος. Με τη βοήθεια του δασκάλου του, που πρότεινε να ξέρει ότι ήταν πολύ καλός άνθρωπος, ο νεαρός Κορνύ ευρίσκει πάντα δουλειά, και περνούσε καλά. Συνήθως έδινε διακομιχίσεις αιδουσαν στα μεγάλα ξενοδοχεία και σταλά κέντρα, και εικονογραφούσε εφημερίδες, περιοδικών και βιβλίων. Και πάντα η γαρά βασίλειε στο μικρό άτελιέ της όδου Φλερς...

Σ' ένα χρόνο μετά το γάμο του ο Κορνύ κατόρθωσε να πραγματοποιήσει κι' ένα άλλο όνειρό του. Μπόρεσε να φέρη τη μητέρα του στο σπίτι του, και να της εξασφαλίσει καλά και ήσυχα γηραστιά. Πήγε λοιπόν στη Βορετάνη, την πήρε και την έφερε στο Παρίσι.

«Όσο για την γυναίκα του Κορνύ, την Κορλίνα, που ο ζωγράφος την αγαπούσε υπερβολικά, δεν έχω να σάς πω και πολλά πράγματα. Σας λέω μόνο ότι του χορηγούσε ως μοντέλλο και τον διευκόλυνε έτσι πολύ στις σχεδιάσεις και στις συνθέσεις του. Είχε ωραίο σώμα και όμορφο πρόσωπο, και πάντα αυτή επέταξε στον άντρα της.

Κι' ο αγαπητός μας συνάδελφος ζούσε έτσι την ήσυχη ζωή του ζωγράφου, μαζί με τη γυναίκα του και τη μητέρα του.

Αλλά η ευχάριστη αυτή ζωή δεν διήρκεσε πολύ. Ένα βράδυ που ο Κορνύ γύριζε από κάποια έκδρομή πουχαμε διοργανώσει έμεις οι ζωγράφοι, είχαμε πάει θυμάμαι να εορτάσουμε τα γενέθλια του καλού μας Ζερόμ στο ωραίο κτίμα που είχε στην όχη του Σηκουάνα τον έπιασε ένας πονοκέφαλος τόσο δυνατός που αναγκαστήκαμε, εγώ κι' ένας άλλος φίλος μου, να τον πάμε σπίτι του.

Την άλλη μέρα δεν είχε τίποτα. Τούχε περάσει ο πονοκέφαλος, και τον εύρηκα στο σχεδιαστήριό του, με το τσιγάρο στο στόμα και το κραγιόνι στο χέρι.

— Μας τρώαζες έχτές, του είπα. Τι είχες πάθει ;

— Ούτ' εγώ δεν ξέρω, μου είπε γελώντας. «Ο πόνο αυτός που αισθανόμηνά άξαφνα στο κεφάλι μου με παρέλυσε τελείως. Δεν έβλεπα τί γινόταν γύρω μου. Μου φάνηκε σά να είχε πέσει από ψηλά εν' άγκυράρι στο κεφάλι μου και να μου τύχε σπάσει...

«Ο Κορνύ γελούσε, αλλά δε μου διέφυγε η αλλόκοτη όψη που παρουσίαζε το βλέμμα του... Κάτι το παράξενο υπήρχε στη ματιά του...

«Όχι μέρους άόργετο, μιά νέα κρίσις τον έπιασε, μέσα στο εργαστήριό του αυτή τη φορά, κρίσις όμως πολύ σοβαρότερη και δυνατότερη που διήρκεσε πολύ περισσότερο από την πρώτη...

«Η κρίσις αυτή τον κράτησε στο κρεβάτι αρκετές ημέρες.

— Δε με νοιάζει τόσο για τίποτ' άλλο, μου λεγε, όσο που δεν μπορώ πιά να εργασθώ. Μία-μίσ, χάνω όλες μου τις παραγγελίες. Και είχε δικίο ο φτωχός ο Κορνύ. Περιουσία δεν είχε, προίκα δεν είχε πάρει, κι' αν δεν μπορούσε να δουλέψη, η θέσις τους θα-

τανε δύσκολη πολύ.

«Αλλοίμονο ! Τό κακό που τον είχε βρή δεν μπορούσε να νά γιατρευτεί, αλλά ούτε και να μετριασθί καθόλου. Την έ-

«Ο φτωχός Έντερ Κορνύ είχε καταντήσει έρεια ! Σχεδόν με κόπο στο άτελιέ έκείνο που άλλοτε τό στολίζαν άνθη και άνθηχόσε όλο χαρά και γέλοιο. Είχε βαρεθεί τη ζωή του, και ζωή είχε καταντήσει πιά γι' αυτόν ένα διαρκές βασανιστήριο, μόνο λόγια πουλεγε ήτανε τα έξής : «Σκοτώστε με να τελειώσω τα βάσανά μου !»

«Ο γιατρός που του έστειλε για να τον κυτάξει ο προστάτης του Ζερόμ ήτανε μιά από τις κορυφές της ιατρικής επιστήμης καιρού έκείνου. Με την πρώτη ματιά πουόριζε στον άρρωστο, ότι είχε να κάνει με μιά εξαιρετικώς βαρεία μορφή της νευρασθενείας, που είνε άρρώστια φοβερή όσο κι' άδυσχεστη. Τό μόνο που σκέφτηκε λοιπόν ήτανε τό πως να τό μετριάση ήτανε δυνατόν τους φοβερούς πόνοους. Μεταχειρίστηκε όλα τα ρακευτικά μέσα που διέθετε τότε η επιστήμη του. Έλχισαν τα αυτά επέδρασαν στην άπελπ στική κατάσταση του δυστυχισμένου Κορνύ.

— Κάνουμε ότι μπορούμε γι' αυτόν, εδήλωσε ο γιατρός. Αλλά τίποτα δεν μπορεί να γίνει τάλλα εξαρτώνται από τη φύση.

Ένα βράδυ, ο Κορνύ φάνηκε κάπως ήσυχότερος, σχεδόν ήθετος. Η γυναίκα του, σύμφωνα με την παράλησή του, κορμασμένη απ' τις περιποιήσεις που τουκανε, πήγε και έσπιδε ο' ένα ντιβάνι, μέσα στο ιδιαίτερο άτελιέ του άντρός της. Η τέρα του έμεινε μόνη, με τα χέρια της. Κάθισε στα πόδια του κρεβατιού του άρρώστου που είχε να ήσυχάσει, και καθώς καθόταν, χωρίς να τό θέλη, άκουσε ήθε.

«Άξαφνα — όνειρο έβλεπε — φάνηκε πως ελθε τό γυνή της, σηκώνεται απ' τό κρεβάτι, την πληγώνει ως τό τραπέζι, ν' αράσει τό δεξί του χέρι ένα άσπρη, να χτυπή δυνατά μ' ατσίπ στηθός του. Δεν έβλεπε όμωσ 'Ανοιξε καλά τα μάτια του, μάλιστα και τον ελθε να πεφτη ! Δέν ήταν όνειρο ! «Ο δυστυχισμένος ζωγράφος είχε άκοιμηθεί και πικριόταν...

«Η δύστυχη μητέρα σημάτωσε ψηλά τό χέρι της μ' ένα ποιά μεγάλη, κι' έπεσε κι' αυτή χωρίς να προφύγη λέξη απάντη γυνός της, που ήσανε τώρα έμεις μένος χύμα και έπλεε στο αίμα του. Δέν μπόρεσε η δύστυχη γριά Κορνύ ν' άντισταθί στην γάλη αυτή συγκίνησι ! Η τούτη την έκανε να πάθη από σπασ-

της καρδιάς.

Στό άκουσμα του διπλού κρότου, της διπλής πτώσεως των σωμάτων στο πάτωμα της διπλανής κάμαρας, η Κορλίνα, που κοιμότανε καθώς είπαμε στο ντιβάνι, ξύπνησε. Άνήσυχη, έμεινε μέσα να δη τι είχε συμβεί.

«Η ψυχή της δεν μπόρεσε στη συγκίνησι αυτή ν' άντάρη. Έρρε έσκούφωται, όπως ήτανε, με τις παντόφλες, κι' έπήρε τους μισούς. Άρχισε να τρέχη στους δρόμους του Παρισιού και σπύρει προσοχή τις είχε φανεί τό έξωφρενικό γέλοιο των Έντερ και ελχε τρελλαθεί.

«Ο θυρωρός του σπιτιού όπου έμεινε ο Κορνύ ήξερε ότι τό έρωτηγόμηνά σ' ένα μικρό καφενείο της όδου Βαβέν και πάλι μπαλικάδο ως τό μεσάνυχτα.

«Αμα λοιπόν συνέβη το τριπλό αυτό δυστύχημα έτερεσε νά βρή. Χωρίς καλά — καλά να καταλάβουμε τι μάς έλεγε ο θυρωφύμας και τρυβήσαμε τρέχοντας, εγώ και ο γλύπτης φίλος μου Νοντέ, για την όδο Φλερς.

«Όταν φτάσαμε στο άτελιέ, είδαμε τα δυο σώματα, του παλιού και της μάννας, πεσμένα τόνα πάνω σ'άλλο. «Ο Νοντέ, που ήταν πολύ χειροδύναμος, πήρε τη γριά Κορνύ για να την πησ στο άτελιέ, έγώ σήκωσα τόν Κορνύ, γεμάτον αίματα, για να τον πάω στο κρεβάτι του. «Έκείνη τη στιγμή μου φάνηκε πως μ' βοηθούσε αυτός να τόν σηκώσω ναι, δεν είχα άδικο ! Ζούσε ακόμα ! και τόν άκούμνησα στο κρεβάτι, άκουσα μιά φωνή άδύνατη, μιά λέη παρακλητική και παραπονοιακή :

«Αποτέλειωσέ με».

«Ο φίλος μου ζούσε ακόμα ! τό πρόβλημα μου είχε τεθεί κι' ε-

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΘΑΝΑΤΟΠΟΙΝΗΤΗΣ

«Η περιεργότερη ιστορία κατάδικου. — Ζητείται λαιμητόμος και δήμιος. — Η άπελπισία ενός ήγεμόνος. — «Όπου ο κατάδικος γίνεται... τρώφει τών Άνακτόρων ! Πας έλυθη τό ζήτημα.

«Ο τίλος άς μ'ην παραξενέψη κανένα. Μάλιστα, υπήρχε κάποτε ένας άνδρας, ο οποίος άν και έφερε εις βάρος του θανατικήν καταδίκην, έστάθη τόσο τυχερός ώστε άκριβώς τούτο να τό γίνη πηγή εύτυχίας. Τό παράδοξον γεγονός συνέβη εις την μικροσκοπικήν χώραν του Μονακό κατά τό έπ της ήγεμονίας του άγαθού άρχοντος Άλβέρτου. Μιά μέρα, τρομερά είδωσι, κατέβηκε τούς κατοίκους του ειρηνικού βασιλείου, έγκλημα πρωτοφανές εις τό χρονικά αυτόν. «Εας Μοντεγκόσος εις στιγμήν παραφοράς έκοτόωσε τη γυναίκα του και έπειτα για ν' άποκρύψη τό έγκλημά του, την έκαψε. Κοινή, μεγίστη, όμόθυρος συγκίνησις κατέλαβε τόν ευγενή λαόν της ήγεμονίας, και όλοι οι Μοντεγκόσοι έζήτησαν την καταδίκην του δολοφόνου. Αι γυναίκες μάλιστα άπαιτούσαν την κεφαλήν του επί πίνακι.

Χωρίς άναβολήν συνεκλήθη τό άνώτατον δικαστήριον και έπειτα από μακράν δίκην, ο δολοφόνος Έρρίκος Ποαντιού κατεδικάσθη εις τήν έσχάτην των ποινών. «Ο ήγεμών Άλβέρτος έπέκρωσε τήν άπόφασιν του δικαστηρίου και υπέγραψε τό προς έκτέλεσιν αυτού ήγεμονικόν διάταγμα. «Όλα λοιπόν είχαν γίνει ταχτικά και δέν έμενε πιά παρ' ή χαριστική εκδοχή του κατάδικου. Θά ήτο ή πρώτη θανατική έκτέλεσις εν Μονακό.

Τότε παρουσιάσθη μιά δυσκολία την οποίαν κανείς δέν είχε σκεφθεί. «Η ήγεμονία δέν είχε λαιμητόμον ούτε και δήμιον.

Τι να γίνει λοιπόν ; Τη προτάσει του Ύπουργού των Έξωτερικών ό ήγεμών άρχισε διαπραγματεύσεις μετά της Γαλλικής Κυβερνήσεως, όπως έπιτραπή ο θανεισμός της λαιμητόμου και του δήμιου εις τό κράτος του. «Ο «Κύριος των Παρισίων» θά έπήγαινε για λίγες μέρες εις τό Μονακό, θά έκοβε τό κεφάλι του Ποαντιού και θά ξαναγύριζε στο Παρίσι. Και τό Μονακό θά ήτο κ' ιδιοπροχρημένον στήν αλλία για τί φιλική εκδόσλευσι...

Τό Γαλλικόν Ύπουργικόν Συμβούλιον συνεζήτησε την αίτησιν του φίλου ήγεμόνος. Τέλος άπάντησαν δι δέχονται, έωκλειστώς όμως τού έατελγαν και τόν λογαριασμόν των έξόδων της μεταφοράς της καραμβίλας και του δήμιου. Τό δίκιν ποσόν άνάγκη εις τό κράτος έφάνη. «Ο ήγεμών έσκέφθη ότι ο λογαριασμός ήτο βαρύς. Δεκάστη χιλιάδες Γαλλικά φράγκα για τό λαιμό ενός άρχείου. «Α, μάλιστα, δέν άξιζε τόν κόπο.

Απάνθονε τότε την ίδια αίτησιν στήν Ιταλική Κυβέρνησι, έλπίζων να επιτύχη μικρότερον τίμη. Την εποχή έκείνην ένιόντο άκομην θανατικά έκτελέσεις στήν Ιταλία. «Η Ιταλική Κυβέρνησις έζήτησε 30.000 λιγέτες.

Τρίντα χιλιάδες λιγέτες ! Για να πληρωθούν έπρεπε να επιβληθί νέος φόρος, ο λιγέτιον κατά κεφαλήν επί των κατοίκων της ήγεμονίας. Μιά τέτοια άπόφασις θά ήτο άρκετή να φέρη επανάστασιν εις τό Κρατίδιον.

Έσκέφθησαν να άποκόψουν την κεφαλήν του κατάδικου μεταχειρίζοντο ένα στρατιώτη και τό σπαθί του. Αλλά ο Ύπουργός των Στρατιωτικών έρωτηθείς άπάντησε ότι οι άνδρες του δέν θά είχαν ίσως την άπειτονμην εύχέρεια για τέτοιον είδους γυνάσια, προσθέσας 'τι άπαιτείται μεγάλη πρακτική στο χειρισμό της σπάθης για να κοπή τό κεφάλι.

Και πολι λοιπόν άναγκάσθη ο πρίγκηψ να συγκαλέση τό Άνώτατο Δικαστήριον για να συζητήση μαζί του τό κατάλληλον μέτρο.

Μακράι συνεδριάσεις έλαβαν χώραν, σκέψεις πολλάι άντεπλάγησαν, προτάσεις επί προτάσεων υπεβλήθησαν, αλλά δέν θά κατέλγαν εις κανένα πρακτικό αποτέλεσμα χωρίς τόν Πρόδε-

τό έλυσα σύμφωνα μ' έκείνο που μου λεγε ή συνείδησή μου κι' αν είν' έγκλημα αυτό πουάνα, εμ' έτοιμος ν' άπολογηθώ σ' όποιον ήθελε να μου ζητήσει τό λόγο... «Η εφημερίδες γράφανε, την εποχή έκείνη, ότι ο άστυνόμεος είχε βρή τό ζωγράφο Έντερ Κορνύ κερμασμένο από τό σίδερο του κρεβατιού του, κι' ότι ο ιατροδικαστής εδήλωσε ότι έτσι ο αυτόχειρ συνελήφθηκε τήν αυτοκτονία του, που ο διαβήτης την είχε άφισει, άτελή.

Και είν' αλήθεια αυτό, όπως είν' αλήθινή όλη αυτή η ιστορία που σάς διηγήθηκα.

«Έκείνος όμως που έδωσε τό σχοινί στο σίδερο του κρεβατιού και πέρας έπειτα τη θηλειά στο λαιμό του δυστυχισμένου του φίλου, που τον είχε άφίσει έρεια στο σόστο ή νευρασθενεία, που είχε χάσει τόσο τραγικά τη μητέρα του και τη γυναίκα του, που δέν τούμενε πιά κανέναν στον κόσμο, και που δέν είχε καμιά έλπίδα θεραπείας, αυτός, φίλοι μου, είνε μπροστά σας τη στιγμή αυτή και περιμένει να τόν κρίνετε...

Μετφρ. Γ. Σταθ.

δρον, ο όποιος, λαβών υπ' όφιν τας μεγάλας δυσχερείας της έκτελέσεως της άποφάσεως, έπρότεινε να μετατραπή ή ποινή εις ισόβια δεσμά.

«Η πρότασις έγινε παμφήγει δεκτή.

Αλλά φυλακή δέν υπήρχε. Αναγκάσθηκαν λοιπόν να σκηματίσουν μιά φυλακή εκ των ένόντων. Ένοίκισαν λοιπόν ένα σπιτάκι, διώρισαν δεσμοφύλακα και τού παρέδωσαν τόν κατάδικον.

Επί έξην μνηες τό πάντα έπήγαιναν καλά. «Ο κατάδικος έκοιμότανε όλη την ήμέρα έπάνω στο άχυρένιο στρώμα του, ο δεσμοφύλαξ έκανε τό ίδιο σέ μιά καρέκλα, πίσω από την πόρτα.

Αλλά ο ήγεμών ήτο οικονομός και επιθεωρούσε τακτικά τούς λογαριασμούς των έξόδων του κράτους του. «Η μισθοδοσία και ή διατροφή φύλακος και φυλακισμένου έπροξένησαν κενά εις τήν προϋπολογισμένην του μικροσκοπικού κράτους. Τό ζήτημα ήλθε εις τό Ύπουργικόν συμβούλιον και μετά πολλας συζητήσεις άπεφασίσθη δι έπρεπε ν' άπολυθί της ύπηρεσίας ο φύλαξ.

Τοιοιτοτρόπως ο κατάδικος, μένων άφύλακος, θά έδραπετενε και τό ζήτημα θά έλθετο προς εύχαριστίαν όλων.

Απελύθη λοιπόν ο δεσμοφύλαξ και ένας παραμύγειος των άνακτόρων άπεφασίσθη να φέρη στο φυλακισμένο κάθε μέρα την τροφή του ! Αυτός όμως, παρά πoσoν προσδοκίαν, δέν έκανε καμιά άπόπειρα δραπέτευσως.

Μιά μέρα, επειδή φαίνεται έξέχασιν να τού φέρουν τό πρόγευμά του, έπήγε ο ίδιος ήσυχά στο Άνάκτορον να τό ζητήσει. «Από τότε για ν' απαλλάξη τό μάγειρο από τόν κόπο, έπήγαινε τακτικά, σίς ώρες τού γεύματος, σιά ήγεμονικά μαγειρεία και έτρωγε μαζί με τούς υπήρετες, με τούς όποιους έγινε φίλος.

Μετά τό πρόγευμα έβγαине οε περίπατο μέχρι του Μοντε — Κάρλο. Καμιά φορά έμπαινε και στή Λι-σχη για να ποντιάρη στή ρουλέττα κανένα πεντόφραγκο. «Αν έκένιζε δειπνοφες καλά σέ κανένα άριστοκρατικό έστιατόριον, κατόπιν έγύριζε στή φυλακή του έκλειδωνε με προσοχή την πόρτα και έραζε τό σπύρι.

Ότε μιά φορά δέν έκοιμήθη άλλου. Τίμιος φυλακισμένος, άπάκουε εις τούς νόμους του Κράτους του ήπας ο Σωκράτης !

«Η κατάσταση έγινετο πολύ δύσκολη, όχι για τό φυλακισμένο βέβαια, αλλά για την άξιοπρέπεια την ήγεμονίας. Νέα λοιπόν και πάλιν σύγκλησις του Άνωτάτου Δικαστηρίου, νέα συζήσεις, νέα προτάσεις. Τώρα

άπεφασίσθη να έξορισθί ο έγκληματίας.

Αμα τού έκοινοποιήσαν την άπόφασιν αυτή άπάντησε :

«Κοιμήσου, μου φαίνεται άσχετοί, για να μην πώ τίποτε άλλο... Τι θ' άπογείνω λοιπόν εγώ ; Δεν έχω κανέναν πόρο ζωής, δεν έχω οικογένεια. Τι θέλετε να κάμω ; Με καταδικύσατε εις θάνατον και δέν με έκαρτομύησατε. Δεν διευκόλυναν κανένα παρμένο. Με καταδικύσατε ύστερα εις ισόβια δεσμά και με παραδόσατε σιά χέρια ενός φύλακα. Χωρίς να με ρωτήσετε, έπαύσατε τόν φύλακά μου. Και πάλι κανένα παρμένο. Σήμερα θέλετε να με διώξετε και από την πατρίδα μου. «Α, μάλιστα ! Είμαι κατάδικός σας, έδικάσθηκα, καταδικάσθηκα, έκτελώ πισ-σιώς την ποινή μου. Μέγω ή

Τό Άνώτατον Δικαστήριον έταράχθη. «Ο ήγεμών έξωφύλαθη τρομακτικά και διέταξε τούς άρμοδίους να βρουν άντι πάσης θύσις μίαν λύσιν.

«Εξανάρχισαν αι συζητήσεις.

Απεφασίσθη να... προσεφέρουν στον κατάδικον ισόβιον σπύτα-ξιν στο φράγκων έστιατόριον για να εγκαταλείψη τό έδαφος του Μονακό και να ζήσιν σιά έξωτερικό.

«Ο Ποαντιού έδέχθη.

Ένοίκισε λοιπόν ένα μικρό κτίμα πέντε λεπτά της ώρας μακριά από τό σπύρι της ήγεμονίας, καλλιέργει τό λαχανό-κκηό του και ζή έβόσχης !

ΑΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Τό νέον αισθηματικόν μυθιστόρημα

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πιστή σέδν Έρωτα»

από τά καλλίτερα έργα του συγγραφέως, τό όποιο θά σας συναρπάση.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ GEORGES D'ESPARBES

Ετοιμαζόντουσαν για να επιτεθούν. Ένθ' προσπαθούσαν να ταχτοποιήσουν κάπως τις στολές τους, οι αξιωματικοί κουβέντιαζαν μεταξύ τους.

— Κ' εγώ σ'ας λέω, είπε ένας, ότι ο στρατηγός μας δε θα ξαναγυρίσει. Προχτές, ενώ οι Αυστριακοί του Ντυσελντόρφ μας έρχονταν με το πυροβολικό τους, αυτός είχε σταθεί μόνος απέναντί τους.

— Ακριβώς, απάντησε ένας άλλος. Τόν είδα κι' εγώ· πολεμούσε με το δικό του τρόπο...

— Ναι, σ'α νάθελε να παίζει ή να ξεμουδιάσει. Πολεμούσε γυμνός, άοπλος, απάνω στο ξεσέλλωτο άλογό του, μονάχα με τις γροθιές του.

— Όπως οι πρόγονοί μας στην Τρανσιμένη.

— Δεν θα τον ξαναδώσουμε πειά· κρίμα!

— Σκοτώθηκε λοιπόν;

— Είναι βέβαιος γι' αυτό.

Εκείνη τη στιγμή συνοδευόμενος από μια περιπόλο, ένας άνδρας μπήκε μέσα στις γαλλικές γραμμές.

— Ένας κατόπιστος.

Προχωρούσε μέσα από τα στρατεύματα. Είχανε γεμάτος φοιχτές πληγές. Κάθε βήμα που έκανε είχαν κι' ένας άγώνας γι' αυτόν.

Γεμάτος λάσπες, ντυμένος με κάτι κουρέλια αυστριακής στολής, αυτός ο άνθρωπος άν και έβράδιζε σκυφτά έδέσποσε με το γόφο του των άλλων στρατευμάτων. Όταν στριμωγνώντουσαν πολλοί γύρω του, έκανε τόπο με τ' άνοιχτά χέρια του και περιόσσε.

Τό κορμί του έσφαζε αίμα από παντού. Προπάντων από το κεφάλι. Σπαθίδες το είχαν άνοιξει και ξεσκίσει. Από μια σπαθίδα που έφτανε ως το πηγούνι, ή σάρκα του προσώπου του είχε άνοιξει και κρεμόταν κορματιστή στο λαιμό του.

Οι αξιωματικοί του έπιτελείου σταμάτησαν αυτό το φάντασμα.

— Από πού έρχεσαι; τόν ρώτησαν.

— Εκείνος δεν απάντησε.

— Είναι ένας Αυστριακός της Ταξιαρχίας του Χαδβίγ, είπε κάποιος. Τόν κατάλαβα από τη στολή του.

— Αλήθεια; Τόνομά σου;

— Ο άνθρωπος άνοιξε τις μασέλες του.

Μια σφαίρα του είχε πάρει τη γλώσσα.

— Μα θα έβρι να γράφει, είπε κάποιος.

— Έδωσαν στον Αυστριακό ένα σημειωματάριο κι' ένα μολύβι. Εκείνος έκούνησε το κεφάλι του και τραβήχτηκε πίσω.

— Τι να τόν κάνουμε; είπε ο επίκεφαλής.

Είπε βουβός. Ακόμα είχε κι' αγράμματος.

Δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα απ' αυτόν.

— Έχουμε ένα σφοδρό κατασκόπους γύρω από τις γραμμές μας ώστε να μη μας στενοχωρή αυτός έδω.

— Άς τόν πιάσουν κι' άς τόν κρεμάσουν έλλοι. Αφήστε τον.

Οι στρατιώτες παραμέρισαν. Ο κολοσσός ξεκίνησε τρεκλίζοντας.

Μόλις έφτασε στους καταυλισμούς, στάθηκε μπρός σ' άλλα τα παρμένα από τόν έχθρο, έλυσε ένα άπ' τόν παλούκι που είχαν δεμένο, μια μεγάλη φοράδα που τή ζύγισε ότι μπορούσε να τόν βασιγεί και τής έβγαλε όλα της τα χάρουρα.

Χαλινάρια, ήνία, σέλλα κι' έφιππια πετάχτηκαν καταγής. Όταν ή φοράδα έμεινε μονάχα με τόν τριχώμα της, ο άνθρωπος, με τη σειρά του, γδύθηκε κι' αυτός.

Πέταξε περιφρονητικά τόν άχρηστο σπαθί του, έπειτα τήν αυστριακή στολή, τόν γιλέκο του, τόν πουκάμισό του, τις μπότες του. Κατόπιν καβάλλωσε.

Θά τόν έπαιρνε κανείς για κανένα ήρωα των μυθικών χρόνων, κανέναν από εκείνους τούς Γαλάτες τούς μισθοφόρους τού Άννίβα που γυμνόντουσαν τις ήμέρες της μάχης για να δείχνουν τις πληγές τους.

Ο άγνωστος πήγε και στάθηκε πίσω από τήν ήλη του ήπικου του άριστερου των Γάλλων, πλάι στον πρώτο της γραμμής. Μόλις έφτασε εκεί, φωνές διάφορες άκούστηκαν. Τό ήπικό άρχισε τή δράση του.

— Γροσσοχά! —

— Ίλη έμπρός! Μάρς!

Οι δραγόνοι ξεκίνησαν.

Ο άγνωστος προχώρησε προς τόν θάνατο· τραβήξε μπρός από τήν ήλη του ήπικου, δολομόναχος.

— Γκαλόπ!

Μέσ' στον άνεμο της διαβολεμένης ήπιασίας δέκα χιλιάδες φωνές άκούστηκαν:

— Γεμίσατε!

— Όλος ο τόπος γύρω άντήχησε. Στρατιώτες σαν τή πόρρα, όπταίες που έγγυαυόσαν, συνεπαρμένες σαν τά κίτρινα φύλλα, έφύγαν στον κατάσκοπο: «Έ, άνθρωπε, φυλάξου ή. Μα ή φωνές τους χάθηκαν μέσα στην όχλοβή της μάχης. Σύγκρουση

γίγαντια. Τά πελώρια στέργνα των δυό άντιπάλων ήπικών σπινόντουσαν.

Ο άγνωστος παρουσιάστηκε πάλι.

Με τόν γίγαντιό άνάστημά του ξεχώριζε άκίνητος μέσα στη μάχη ψιά και τήν άταξία. Έπειτα ο άνθρωπος εκείνος βράχος έκρινε.

Ο τρόπος με τόν όποιον πολεμούσε είταν ύπερφυσικός. Τά λόγος του, άπλωνε δεξιά κι' άριστερά τά χοντρά όπλα χέρια βύθιζε τά νύχια του μέσα στους σβέρκους, άρπαζε και σήκωνε τήν άέρα δυό δυό τούς Αυστριακούς, χτυπούσε τόν κεφάλι του ενός στον στο κεφάλι του άλλου, έπειτα τούς ξαναπετούσε κάτω στην μένους, λυομένους.

Μπρός σ' αυτή τήν όπτασία που τήν άντίκρινε όλη ή γαλλική στρατιά, μια κραυγή έδέσποσε σ' όλο τόν θόρυβο της μάχης.

— Είλν' Εκείνος! Εκείνος! Ο στρατηγός μας! Ο χαρμό

Ζωντανός! Είλνε ζωντανός! Νάτον! Νάτον!

Αυτή ή άπέραντη κραυγή του ένθουςιασμού έπτόσσε τους Αυστριακούς. Τούς είδαν να διστάζουν, να όπισθοχωρούν. Σά έπακολούθησε ή καταστροφή.

Μά μέσ' στις γραμμές των ταγμάτων τους που έφταναν ο μόνος καβαλλάρης χοντότανε παντού. Με τήν άνεσή του πάλι διάλεγε τούς πιο δυνατούς, τούς έρριχνε κάτω, τούς σήκωνε και τούς έσφιγγε εκεί δυό δυό τόσο δυνατά ώστε πέθαιναν και σως. Κατόπιν τούς πετούσε πίσω του.

Τέλος οι Γάλλοι στρατιώτες περιτόχιζαν τόν γίγαντα και έσταμάτησαν:

— Άλτ! πόλντ, τού φώναξαν. Η μάχη κερδήθηκε! Φύγετε!

— Άνάπαυση!

Ακίνητος, με τήν κοιλιά και τόν στήθος ξεσκισμένους, ο άνθρωπος δεν είχε πειά άπάνω του τίποτα τόν άνήπνο. Τά πτώματα γύρω του σωριασμένα έφταναν ως τόν ύψος της σέλλας του, τόσο σωριασμένα ώστε τ' άλλογ του, τριγυρίζοντάς, άπ' αυτά, δε μπορούσε πειά να κάνει βήμα.

— Όλόγυρά του πέντε χιλιάδες Γάλλοι στρατιώτες είχαν συγκεντρωθεί.

— Ένας συνταγματάχης ψιθύρισε:

— Αλήθεια, φαίνεται σά Γαλάτες...

Με τήν ματιά του στραμμένη προς τόν Ντυσελντόρφ, ο άγνωστος στρατιώτης δεν είχε λέψει καθόλου.

— Τί περιμένει;

Παρακολούθησαν τόν βλέμμα του. Είδαν ορισμένους γροναδιέους που έφταναν μια στολή.

— Μαντεύω, είπε ένας νέος ύπολοχαφός.

Είχε δίκιο. Μόλις είδε τά χουσί σ' αλήθεια της στολής, ο πληγωμένος έστρεψε τήν αυτί του και κόκκινα χέρια του.

— Χωρίς ν' άφήση τή σέλλα του, σήκωσε φόρεσε πάνω άπ' τις πληγές του τή μεγάλη λάξια στολή και πέσασε τήν έθνική ζώνη.

— Πειτα στήλωσε στο έτοιμόθάνατο κεφάλι του τήν αυτί του.

— Τότε μια φωνή άντήχησε από όλα τά στόματα:

— Ζήτω ο στρατηγός μας! Ζήτω ο Ζελοά! Ζήτω ή Γαλλία!

Γιά τελευταία φορά ο καβαλλάρης—φάντασμα περιέφερε τόν βλέμμα του στά συντάγματα.

Χωρίς άλλο έκανε «επιθεώρηση».

— Έπειτα άκούστηκε ένας τριγμός. Ο άνθρωπος και τόν έλυνε.

Τά πάντα είχαν τελειώσει.

Αναγνωρισμένος τέλος από τά στρατεύματά του, ο στρατηγός Ζελοά, σωριάστηκε νεκρός άπάνω στο νεκρό άλογό του μέσα στο σωρό των νεκρών.

G. d'Esparbes

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Πόσα χρόνια είσαι στη φυλακή;

— Πέντε χρόνια για τήν διάρρηξη της Τραπεζής Ζούλα.

— Κι' εγώ δέκα χρόνια γιατί ίδουσα τήν ίδια Τράπεζα!

— Έμαθα πώς ή γυναίκα σου έφυγε για τήν Άμερική;

— Αλήθεια; Πού να τόν έξω! Έχω τόσον καιρό να διαβάζω έφημερίδες.

— Φοβόμυα μήπως πέθανε ο άνεμιάς μου.

— Πώς συρρέχεται τέτοια μαύρη ιδέα;

— Είναι τέσσερες μήνες τώρα που δεν μου γράφει για λεπτά.

— Ξέρεις ο φίλος σου μου ζήτησε έκαστο δραχμές δανείως;

— Σέ συμβουλεύω να τού τις δώσεις.

— Γιατί;

— Γιατί θα τις ζητήσει από μένα!

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ένα τραύμα από κάψιμο, δεν πρέπει να θεραπευθί άντισοπικώς, αλλά οπτικώς.

Δεν είναι άδύνατο να σκοτωθόν τά μικρόβια, αλλά να έμποδοθόν άλλα να πάνε στην πληγή.

Εάν εθρεψίτε πρό άνθρωπου που έπαθεν έπιληψία, μη τά χάσετε. Ξαπλώστε τον κατά γής, βάλετε τον ένα βούλωμα μεταξύ των δοντιών του, για να μη δαγκώσει τή γλώσσα του και ξεοχίστε τον τόν ρούχα και τά κολλάρα. Τίποτε περισσότερον.

Εάν ύποψέστε από τόν στομάχι σας δυό ώρες μετά τόν φαγητό, τούτο σημαίνει ότι έκρχει πολύ γαστρικό χυμό.

Νά πέρνετε συνεπώς άλκαλικά, για να τόν εξουδετερώσετε.

Ο πιο βλαβερός στά μάτια φωτισμός είναι ο τού ήλεκτρικού φωτός.

Όταν έχετε φωτισμό με άερίδω φροντίζετε ν' άερίζετε τά δωμάτιά σας.

Μην φαντάζεστε ότι ή ψωρίασις εινε άσθένεια κατ' έξοχόν των πτωχών και των άκαθάρτων. Από ψωρίασι προοβάλλεται όλος ο κόσμος άκόμα και οι πλούσιοι και οι πιο καθαροί. Εινε μια άρρώστια που κανέναν δεν άφίνει. Μην ντρέπεστε λοιπόν τήν άρρώστια αυτή και ιδίως μην τήν κρύβετε.

Εάν τόν στομάχι σας σ'ας πονεί όταν εινε άδειανό, πάλι πρόκειται περί έκρήξεως γαστρικού χυμού. Κόψτε τούτ, καφέ, κρασί και γαχνιστά φαγιά, άν θέλετε να γιαιτρευτήτε.

Υπάρχουν άκόμη άνθρωποι οι όποιοι άποφεύγουν τήν ραδιοθεραπεία.

Οδών τούτοι άνοπτότερον.

Η ραδιοθεραπεία σήμερα, κατέλαβε έξέχουσας θέσιν στή θεραπευτική.

Υπάρχουν έπιστήμονες οι όποιοι άπαγορεύουν τόν άλκοόλ σέ όλους τούς δυσπεπτικούς.

Εν τούτοις όμως; λίγο άλκοόλ, κατά τήν ώραν τού φαγητού, νομίζω ότι επιβάλλεται.

Πολύ συχνά οι άναρρωώνοντες από τήν γρίππην, παθαίνουν πολύ επικίνδυνες ύποπτες.

Μην έκτίθεστε λοιπόν όταν τήν γλυτώσετε από τήν γρίππην, και μην άρχίζετε άμέσως τήν πρώτη σας ζωή, παρά μόνον, ύμα καταλάβετε ότι μπορείτε άκινδύνως πειά να ξαναρχίσετε τή παλιές σας τις συνήθειες.

Όταν ο καιρός εινε ψυχρός, μη λησμονήτε να άπολυμαίνετε συχνά τούς ρώθωνα και τόν φάργγό σας. Εινε τόν καλύτερο μέσον για να άποφύγετε τή γρίππην, τόν βρογχίτην και τά έπασκόλυντα. Έπ' πλέον στα ιαζήτε πάντοτε, μέσα σέ κάθε ρώθωνα σας, μία σταγόνα λαδιού κοινού.

Η παρουσία άδενειδών σαρκωμάτων στή μήτη των παιδιών, εινε ένα έμπαδιο της φυσικής των άναπτύξεως και της διαποικίλης των. Οι πόσοντες από τούς άδείας γίνονται άκνηροί και έπασθεί.

Τό καλλίτερο που έχει να κάνει, κάθε μητέρα, μόλις ιδή τά σαρκώματα αυτά, εινε να πιη τόν παιδί της, σέ ειδικό γιατρό.

Όλη ή ύγιεινή των οικιών και των δωματίων, έγκνεται στήν λέξιν «αερισμός».

Προσέχετε πολύ στίς ψύξεις. Μη ζεσταίνετε άμέσως τά παγωμένα μέλη σας.

Τρίψατέ τα προηγουμένως και βάλετε τους έπιθέματα με κρύο νερό σέ όποιο άνακατέψατε οινόπνευμα. Τούτο έπιτρέπει τήν όλνγον κατ' όλνγον άναθερμανσιν τού παγωμένου μέλους. Εινε, άλλως τε, και τόν ασφαλέστερο μέσο ν' άποφύγετε τήν γάγγραιναν και άλλας έπιπλοκάς.

Καθένας πρέπει να ζήρη τή φυσική θερμοκρασία τού σώματος του. Φυσιολογικάς αύτη πρέπει να εινε 37 βαθμών. Ίδιαίτερος όμως εινε πειό λιγώτερο τόν πρώτ, κατά τήν ώραν που ξυπνάει κανείς. Εινε 37 και 8 και πιο περισσότερον τόν βαθμό 37 και 2 έως 37 και 4.

Απάνω από τούς αριθμούς αυτούς άρχίζει ο πυρετός.

Εάν μάτων ή μήτη σας, φράζατε τόν ρώθωνα που έχει τήν αιμορραγία με βαμπάκι, τόν όποιον βρέζατε προηγουμένως σέ ίσχυρη διάλυσι άντιπυρίνης.

Εάν μάτων ή μήτη σας, φράζατε τόν ρώθωνα που έχει τήν αιμορραγία με βαμπάκι, τόν όποιον βρέζατε προηγουμένως σέ ίσχυρη διάλυσι άντιπυρίνης.

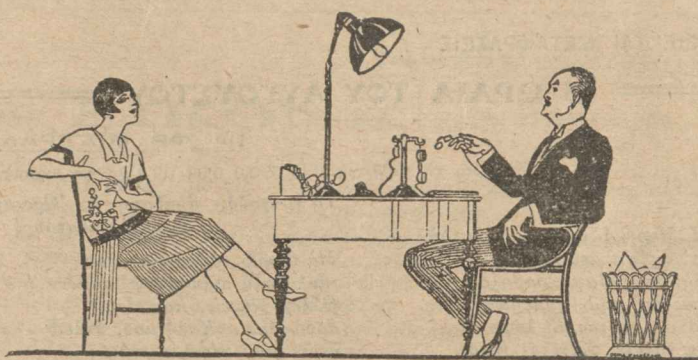
Εάν μάτων ή μήτη σας, φράζατε τόν ρώθωνα που έχει τήν αιμορραγία με βαμπάκι, τόν όποιον βρέζατε προηγουμένως σέ ίσχυρη διάλυσι άντιπυρίνης.

Εάν μάτων ή μήτη σας, φράζατε τόν ρώθωνα που έχει τήν αιμορραγία με βαμπάκι, τόν όποιον βρέζατε προηγουμένως σέ ίσχυρη διάλυσι άντιπυρίνης.

Εάν μάτων ή μήτη σας, φράζατε τόν ρώθωνα που έχει τήν αιμορραγία με βαμπάκι, τόν όποιον βρέζατε προηγουμένως σέ ίσχυρη διάλυσι άντιπυρίνης.

Εάν μάτων ή μήτη σας, φράζατε τόν ρώθωνα που έχει τήν αιμορραγία με βαμπάκι, τόν όποιον βρέζατε προηγουμένως σέ ίσχυρη διάλυσι άντιπυρίνης.

Εάν μάτων ή μήτη σας, φράζατε τόν ρώθωνα που έχει τήν αιμορραγία με βαμπάκι, τόν όποιον βρέζατε προηγουμένως σέ ίσχυρη διάλυσι άντιπυρίνης.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΤΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΧΕΡ

Χέες τόν πρώτ περνώνας από τήν όδδ Βίκτωρος Ουγκώ, στή διασταύρωσή της με τήν όδδ Πελλετιέ, διάκρινα τόν παλιό μου φίλο Ντουσσό, τόν σεβαστό συμβολαιογράφο της Κορμπιέι.

— Μα, Ντουσσό, φώναξα, από πότε έγινες Παρισινός;

— Ναι, φίλε μου, μου άπάντησε, έγινε Παρισινός για λίγες μέρες.

Κι' άρχισαμε τήν κουβέντα. Μιλήσαμε για χίλια δυό πράγματα. Άμέσως από τήν άρχή της κουβέντας μας άντιλήφθηκα ένα χοντρό δέμα που κρατούσε ο Ντουσσό και που φαινόταν να τόν στενοχωρεί άρκετά.

— Και σάν τι καλά πράγματα έχεις μέσα σ' αυτό τόν δέμα; τόν έρώτησα.

— Τι έχω στό δέμα; Δυό πράγματα που τ' άγόρασα σήμερα τόν πρώτ. Ένα πιστόλι και μια καραμπίνα.

Και με τόν πιο φυσικό τόνο τού κόσμου μου έξήγησε:

— Ναι, φίλε μου, ένα πιστόλι και μια καραμπίνα. Πρόκειται να μονομαχήσω αύριο τόν πρώτ, με τόν Καρρέ ο όποιος έχτε με πρόσβαλλε στό καφεείο. Και μετά τή μονομαχία, άν μου μείνει καιρός, λογαριάζω να πεταχτώ σέ τόν δάσος για να κυνηγήσω κανένα λαγό.

Δεν πιστεύω να τόν ξέρετε τόν Ντουσσό, τόν χοντρό Ντουσσό. Έ'ί λοιπόν, άφού δεν τόν ξέρετε, μάθετε από μένα πως δεν υπάρχει πιο άειμής άνθρωπος σ' όλον τόν κόσμο άπ' αυτόν.

Όταν άκουσα τι μου έλεγε δε μπόρεσα να κρατήσω τά γέλια.

— Με τά σωστά σου μιλάς;... τού είπα. Θα μονομαχήσεις σέ Ντουσσό;... Θα πιάς σέ τόν κυνήγι;... Όσοις εύχαρίστως θα στοιχημάτιζα έκαστο φράγκα ότι αυτός ο άντιπαλός σου ο Καρρέ θα εινε αύριο τόσο καλά στήν ύγεια του όσο εινε και σήμερα και ότι δεν θα υπάρχει ούτε ένας λαγός λιγώτερος σέ δάσος.

Ο Ντουσσό μ' έκοιτάζε μ' ένα τρόπο σάν να με έλεινολογούσε που γελοούσα μαζί του. Είταν έτσι σάν να μου έλεγε: «Δε φαντάζεσαι τι βλάκας που μου φαίνοσαι όταν γελάς έτσι ή. Τότερα σήκωσε τούς ώμους του και μου είπε:

— Λοιπόν στοιχηματίζεις;... Δέχομαι εύχαρίστως σέ στοιχημά σου... Έμπρός, άν τολμάς, διακινδύνεω έκαστο φράγκα.

Όταν τού είπα πρό όλίγον ότι εύχαρίστως θα στοιχημάτιζα έκαστο φράγκα, δε θα μπορούσα ποτέ μου γά φανταστώ ότι ο Ντουσσό σ' αυτή μου τήν πρόκληση θ' άπάντησε: «Δέχομαι εύχαρίστως τόν στοιχημά σου... Έμπρός, άν τολμάς, διακινδύνεω έκαστο φράγκα ή. Όσοσο μου παρουσιάζονταν μια εύκαιρία να κερδίσω τόν στερογυλό αυτό ποσό, χωρίς να κοπώσω καθόλου.

— Σύμφωνοι, τού είπα. Δός μου τόν χέρι σου.

Μ' όλα τούτα δεν εινε κανείς πάντοτε τυχρός. Γι' αυτό κι' όταν άκόμα εισαι βέβαιος πως θα κερδίσεις, μη βάζεις ποτέ σου στοιχημά.

Είχα ύπέρ μου κάθε πιθανότητα ότι θα κερδίζα τόν στοιχημά κι' έμουν βέβαιος ότι σήμερα τόν βράδι ο Ντουσσό θα μου χρωστούσε έκαστο φράγκα.

Και όμως αυτή τή στιγμή χρωστώ εγώ στό Ντουσσό έκαστο φράγκα.

Εινε άδύνατο να φαντασθίτε τόν περιεχόμενο των δυό τηλεγραφημάτων που έλαβα σήμερα τόν πρώτ άπ' αυτό τόν βλάκα. Στό πρώτο, τόν όποιο έλαβα στίς έννεκα, μου άνάγγελλε τά εξής:

«Μονομαχία με Καρρέ έληξε. Δεν καταβρόσσα πληγώως άντιπαλον. Έκέρδισα δυας πού στοιχημά. Φεύγοντες μάλιστα άνεκάλυψαν ότι σφαίρα μου λοξοδρομήσασ έφόνεψε ένα λαγό. Ωστε υπάρχει σήμερα εις δάσος ένας λαγός λιγώτερος.— Ντουσσό».

Τό δεύτερο τηλεγράφημα τόν έλαβα μόλις πρό πέντε λεπτών. Τό περιεχόμενό του είταν αυτό:

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

[Του ΦΡ. ΜΙΣΤΡΑΛ]

*Από τη συλλογή «LIS JSOLO D'OR» (Τά χρυσά νησιά).

I

«Η Μαργκά άπ' τό Βαλμεράν
άπ' άγία μεθύσμενη
πρός τόν κάμπο ροβολάει
ώρες δύο πριν Ήμερώση.
Κατεβαίνοντας τό λόφο
σαν τρελλή φαίνεται νάναι.
—Τόν ζήτο τού κάκου, λέει,
πονθενά δέν τότε βοσκοί...
Ωμά ή καρδιά μου κρίμει!»

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

«Όμορφη είνε ή Μαργκά
τόσο, που και τό φεγγάρι
μό' στα σύννεφα κομμένο
οιγά στο σύννεφο είνε :
«Σύννεφο όμορφο, τραβήξον'
θέλ' ή δύη μου ν' άρψον'
μιά άχίδα της νά πωσ
πάνω στή Μαργκά' τραβήξον,
ή οικία σου μ' έμποδίζει».

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

Τό πουλί, που μέσ' στα σπάρτα
κατακίλει τό μικρά του,
τό κεφάλι άνοσηκώκει
για νά ίδει τό πρόσωπό της.
«Όμως βλέποντας, πώς κλαίει,
άλα σκενεται και τότε
πάνω ή παρηγορησι
της έλαιομύλη, ίσως
να πωλ από μισή ώρα.

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

«Ω, κι' αυτή ή πυγολαμπίδα,
που μέσο στο δάσος λάμπει,
της λέει : —Δίωτ'η κοπέλλα,
πάρε το τό φως μου άν θέλ'ης—
Τον καλό σου δώδ γυρεύεις ;
Γ'ληγορώτερα, καμμένη,
άν μου τώξες είλωμένα,
τό μικρό μου τό λυχράρι
όδηγός θα σου γινεται!»

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

II

«Η Μαργκά άπ' τό Βαλμεράν
κάνει τόσα όσες κ' έλα,
σαν στον ίσκιό κάποιου δρόμου
βρήκε πιά τό παλληκάρι.
—Απ' τη χαράνη, τού λέει,
νά, για ίδες τό φόρεμά μου
άπ' τα δάκρυά μου μονοκέυει.
Πόσος έρωτας για σένα,
που με άρπάζει και με κλέβει!

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

Τό φεγγάρι με κυττούσε
και με τόνο δλο συμπίνα
μυθ' μιλώδες τό πουλάκι
λατρεύμει μου, για σένα!
ώς κι' αυτή ή πυγολαμπίδα
ήθελε ή χαριτωμένη
για όδηγόν νά μου δαείση
τό μικρό της τό λυχράρι.

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]

Μά θωροδ τό μέτωπό σου
νά'ν' πολύ σκοντυμφλασμένο !
Θάλεγε κανείς, πώς είναι
άρρωστος... Καλέ μου, θέλεις
σπίτι μου πίσω νά πάω ;
—Μά την πίστι μου, θλιμένο
πρόσωπο έχω, γιατί μαύρη
πεταλούδα τραγουδώντας
νά τρομάξω έγινε αείτα».

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

—«Η φωνή σου, που άλλοτε ήταν
γλυκύα τόσο, τώρα μοιάζει
μέ τό σείσιμο, που κάτω
άπ' τη γής μονοκρίζει...Τρέμω !
—«Η φωνή μου βραχιασμένη
είνε τόσο, γιατί—ξέρεις—
καοτερόντας με είχα γείρει
μέ την πλάτη άπό στα χόρτα».

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

—«Πριν έπέθανα από πλήξη'
μά από φόβο οβήνω τώρα.
Σ' άρπαγής—καλέ μου—ήμέρα
έχεις πένιμα φορέσει !
—Πένιμος άνωσος είνε
ό μανόνας μου... είνε μαύρος
και λγώτερο δέν είνε
μαύρ' ή νύχτα' μή κ' ή νύχτα
έχει τη λαμπρότητά της».

III

«Όταν τού βοσκού τό άστέρι
είχε άρχίσει νά ληομαίνη
κ' είχε δ βασιλιάς τών άστρων
στον δόζοντα προβάλλει,
τότες άσφρα κλεφτήκαν,
σε μαύρο άλογο πηδήσαν
και σάν άνεμος έρίγαν
στα κατάβητα κ' οι δύο τους.

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

Τό μαύρο άλογο πετούσε
πάνω σ' δλο πέτρες δρόμο
κ' ή γής δλη τρανιάζοντα
κάτω από τούς δύο έρωμένους.
Και πολλές μάγισσες—λένε—
ίδιες ζωτικά χορεύαν
γύρω τους ως την ήμέρα,
σαν τρελλές όλες γελώντας.

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

Τότε τό χλωμό φεγγάρι
κρύφτηκε μέσα στα νέφια
πέταξε και τό πουλάκι
πάνω στο κλαδί από τρόμο
ώς κι' αυτή ή πυγολαμπίδα
τό λυχράρι της τό οβήνει
κ' ή φτωχούλα ! συμμαζώντη
γλήγορα μέσ' στο χορτάρι.

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

Κι' όλοι λέπ' ότι σκούς γάμος
της καμμένης της Μαργκά
δέ γλεντίσανε καθόλου
μήτε και γελόσαν δόλου».

ΜΗΝ ΠΕΤΑΤΕ ΤΙΠΟΤΑ

Τά σκαμμένα γυαλι

Τά σκαμμένα γυαλιά χρησιμοποιούνται πολύ στην βιομηχανία
και σε άλλα έργα.

Μπορούμε ως τόσο νά χρησιμοποιήσουμε και στο σπίτι
σκαμμένα γυαλιά για νά έξοικονομήσουμε τα κάρβουνα μας,
είνε τόσο άκριβά σ' αυτή την εποχή.

Αφού άνάψετε φωτιά ρίχνετε επάνω μερικά σκαμμένα γυα-
λιά, όχι όμως και πολλά, γιατί ή φωτιά τότε θα οβήσει. Θα έλ-
με μεγάλη σας έκπληξη ότι τα κάρβουνα δέν χωνεύουν άνω-
συνήθως άλλα διατηρούν θαμνάσια την φωτιά. Η οικονομία τα
κάρβουνων είνε σημαντική.

Προσέξτε όμως νά ρίχνετε τα γυαλιά μόνον όταν τα κάρ-
βουνα έχουν άνάψει καλά.

Κορματάνια από σκαπύνι

Τά ύπολείμματα τού σκαπύνιού δέν μπορούν νά χρησιμοποιη-
θούν γιατί είνε μικρά και ξεφύγουν από τό χέρι. Μην τα πε-
τάτε όμως. Όταν έχετε συνάξει άρκετά τα ρίχνετε μέσα
βροστό νερό εκεί θα ένωθούν μόνα τους σε μία μάζα.

Κατόπι έτοιμάζετε ένα στερογγυλό δοχείο, ένα καλό λ.χ. ή
άφου τόν άλειψετε καλά με λάδι ρίχνετε μέσα την ζεστή μάζα.
Όταν ή μάζα κρυώσει, τό νέο σκαπύνι ξεκολλά μόνο του και
είνε έτοιμο νά χρησιμοποιηθώ και πάλι.

Τά παλιά κουτιά κονσερβών

Πριν πετάξετε έ'α παλιό κουτί από ντομάτα, σκεφτείτε
μπορείτε νά κάνετε με αυτό. Έξαφνα, ένα άραιο και πλούσιο
διακοσμημένο άνθοδοχείο... πορσελάνης.

Τό θαμνί αυτό δέν είνε δά και πολύ δύσκολο και δέν απαι-
τείται τέχνη. Αφού κοπνίσετε μ' ένα σφυρί (καλλίτερα ή-
λινό) τό έσωτερικό χείλη το' κουτιού και τό καθαρίσετε και
προμηθευέστε λακ' λεονό από ένα χρωματοπωλείο. Περνιέτε ένα
χέρι μ' ένα καθαρό πινέλο και άφινετε νά στεγνώσει ένα μέτρο.

Κατόπι περνάτε ένα δεύτερο χέρι. Τό κουτί μοιάζει τότε
μέ ένα βάλ'ο από πορσελάνη με τό κατάλευκο χρώμα του. Αλλά
έδώ δέν τελειώνει τό έργο σας. Μ' ένα λεπτό πινέλο, άν έχετε
ιδαντικό ζωγραφικής, σχεδιάζετε άνθη και πουλάκια επάνω
στο βάζο.

Αν όμως δέν έχετε έπισκευδία για τέτοια πράγματα, τότε
προμηθευθείτε έτοιμα σχέδια, δηλαδή χαλκομανίες, που βρ-
νουν θαυμάσια επάνω στον λακ.

Και έτσι έχετε ένα πρώτης τάξεως βάζο, που μπορεί νά φημι-
ράρη στο καλλίτερο σαλόνι.

Τά παλιά ψαθάνια

Μπορεί νά χρησιμοποιήσει σε τίποτ' ένα παλιό ψαθάνι ; Έν-
αίγνεται. Ό οκοπιδής οδν έχει δικαίωμα νά τό πάρη και
τό χρησιμοποιήσει για όποιον μιά φορά ρέβ'ι, για φέρεμα, άλλο
για έργονήριο.

Α'ιστάφαιρέτε την κορδέλλα βαρτζίστε τό άρνηστο φάβιν
σε ζευλό νερό για νά υαλακώση έντελώς, ή τό δίετε τότε τό
σχήμ' έδελε : πινεράκι για ψωμί, για λιντοκόβια, για φρεσί,
για έργονήριο...

Αναλόγως τού γ'ότου σας, τού προσθέτετε δυό χειρ'όλια
άπό πλετό χρωματιστό μετάξι, φιαγκους κ.λ.π. ή τό ντόνι
με χρωματιστό κατέν.

Η σκόνη τού πεύκου

Όλοι γνωρίζουμε ότι ή σκάχη τού πόδρου είνε πρώτης τά-
ξεως καθαριστικό για τα δόντια. Όχι όμως έτσι όπως είνε !

Πρώτα πρέπει νά φροντίσετε νά είνε πολύ στεγνή. Κονί-
α πρέπει νά την κοσκινίσετε καλά ώστε νά γίνει πολύ λεπτή. Με-
σάστε επείτα λίγη σκόνη κίνας και λίγη μαγνησία φιλοκο-
νισμένη καιτόν άνακατέψετε καλά μέσα σ' ένα μεγάλο φιαλόνι.

Είς την σκόνη εκείνη προσθέσατε λίγη εσάνς μέντας (ή
τά χαχαροπλαστέια) και έχετε μία πρώτης τάξεως σκόνη για τα
δόντια. Την διατηρείτε στεγνή μέσα σε κουτί τενεκεδένιο ή σε ά-
χείο πορσελάνης κλειστό καλά.

και λένε, ότι κ' οι άρραβώνες
κ' οι χοροί γίνηκαν κάπου,
δπου και τό φως φαίνεται
μέσ' από τις χαρμαίδες.

Τό τραγούδι πάντε, άηδόνια και
[τζιτζίκια!]
Τό τραγούδι άκούστε της Ψορίας
[του Αυγούστου!]

Τά σκαμμένα γυαλιά χρησιμοποιούνται πολύ στην βιομηχανία
και σε άλλα έργα.

Μεταφραστής 'Ηλίας Π. Βουτιερσίδης

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Του RENE MAIZEROT

...Τό προαίτιο έχρονολογείτο από τό 15 αιώνα και έφερε
την άπογραφή τού Κινέζου ζωγράφου Τσέν-Τσού-Τσέγκ.

Παρίστανε μιά γυναίκα ώραιά, με πρόσωπο παιδικό.
Βλέποντας την κανείς αναλογίζεταν κάποιον έπείροχο ρόδο
που τό πέταλά του άνοιξαν μέσ' στις άνταύγειες της αύγης, που
τό δροσερό και διαπερητικό άρωμά του ξεπερνάει στη γλυκάδα
τά πιο μεθυστικά μύρα.

Τό πρόσωπό της άπείσπραφε. Από τό άμυγδαλωτό μάτια
της, πίνω άπ' τό όποιο σκημάτιζαν καμπύλες οι βλεφαρίδες,
ζεγλωτούσε ένα βλέμμα γλυκασμένο κι' δλο χάρδι. Άδελά
σας έτράβαγε. Σας έδινε τόν ίλιγγο, σά μιά λίμνη βαθεία, όπου
μέσ' άπ' τις γαλάζιες νυμφαίτες, καθρεφτίζονται οι χρυσές στέ-
γες μιας παρόδας. Τό στόμα με τό λεπτό και χρυσωμένο άπ'
τό βάφιν' χείλη σ'ας ξάφνιαζε με την παιγνιδιαρά μ' και την
τρυφερή του έκπραση. Τό πηγούνι της στερογγυλό εκκλίνει έτοι-
μότε ν' άνοιγει στη μέση μιά λακκουβίτσα, όμοια μ' ένα μικρό
σαφίρι που άρχίζει νά γίνεται και νά χρωματίζεται. Οι λωβοί
της άντίω της δέν είχαν βαρυνμένοι και παραμορφωμένοι μ'
έπιχειρικά σκουλαρίκια. Ένα κοράλλινο περιδέραιο μεπεδεύ-
ταν με τό μαλλιά της.

Με τό όριστερό της χέρι ταλάιτεσε, έτοι σάν ένα σκίπτρο,
ένα βάζο γύρω άπ' τό όποιο κυματίζαν διάλκοντας χρώματα πε-
ταλούδες άνθών. Με τό δεξί, με μιά δξιοτέλειτη χάρη που φα-
νέραν κάποιον ντροπή, κρατούσε μπρός στο δόλολευκο κορμί
της, σά νά είχε βρή από ένα αναβροστικό, όπου σκλάβοι τήνάρω-
ματίζαν, μιά όρμια από άνδάφρο και διάφανο μετάξι, με θειες
πορφυρές διπλές.

Τά μικρά παιδικά πόδια της με τούς λεπτούς άστραγάλους
είχαν μισοβαλμένα σε κεντημένες παντόφλες. Οι κνήμες της
όθμιζαν χορούς μουστρούδες κ' ήδονικούς.

Ο ζωγράφος, που την έλάτρευε ίσως, είχε γράψει σε μιά
γωνία τού πορτραίτου αυτό τό στίχο :

«Ενα άνθος της βερυκοκίας στον ουρανό πεθαίνει.

Είτανε μεγάλη κυρία στο Πεκίνο.

Είχε ένα πλούσιο παλάτι τριγυρισμένο από παραμυθένια πε-
ριβάλλια, όπου κίονια όνειρεμένα περιτοίχιζαν τις άμμοστρω-
μένες δονδροστοιχίες, όπου τα συντριβάνια κ' οι μικροί κατα-
ράχτες άναπόδισαν μέσα σε άλοη από γλυοίτες, μανόλιες και
παιώνιες, όπου μουσικοί άράτοι έπαίζαν στις σουρντινές λαγ-
κεμένες κι' άργες μελωδίες, μαζί με τις φωνές των περισσότεριών
τα σφριγγάτων των κοτσουριών και των άποδονιών, τις στρογγυ-
λες φωνές των παγωνιών, τό θόρυβο τού άνέμου μέσ' στους κέ-
δρους και τό περκα. Θηλυκά έλάφια και ζαρκαδία κόκκινα με
άσπρες βοδιές την άκολουθούσαν παντού ύποταχτικά. Άλλό-
κοτα φάρια, όμοια με τό χρώματα τού οδράνιου τόξου, με λείπια
χρυσά και τών όποιων ή σούρα και τό φτεροθύρι είχαν άσπρηνία,
σάταν μέσ' στο ήχοστροφείο, όπου αείει, όταν της έρχόταν τό
μυθ' πετούμενο πελάνοντας τα δαχτυλίδια της, τό σμαράγδινα
της και τό ζαφείριο της.

Όταν μ' άχτίδα τού ήλιου γλυτορούσε μέσ' από κανένα
παράθυρο, φώτιζε τούς τάπητες και τα μαξιλάρια τών αίθουσών
όπου πάντοτε βρισκό-
ντοσαν άναρτήματα προ-
σκαλεσμένα.

Πότε δέ μερούσε ν'
άντισταθεί στη μοιραία
και δεσποτική χάρη
που άνάδινε ή όμορ-
φιά της.

Έφτανε νά τη δείτε,
ν' άκούσεις μιά σιγνή
ή μαγική φωνή της, ν'
άντικρύσεις τις κόρες
των ματιών της που άλ-
λασαν δόλωνα νερά για
νά γίνεις ένας δαιμονι-
μένος χωρίς πίστη και
νόμο, για νά καεί για
πάντα ή καρδιά σου.

Τις ημέρες των γιορ-
τών, ένώ εκείνη διάσχι-
ζε λαλωμένη άπάνω
στο φορτό της, στολισμέ-
νη σάν είδαλο, τό πο-
λύδωρο πλήθος, οι αβ-
λικοί πέτρινα μυσσικά
της θαμνωμένοι, οι σφα-
γίτες έτρεμαν σάν τ'
καλάμια που τα δένει δ
άφρονος άνεμος, έγε-
ραν κάτω τις λόγχετων

τις στολισμένες με τις μακρουλές σημαίες κ' οι παπάδες
χτυπούσαν τις καμπάνες μέχρι σπασίματος.

Οι άγέρωχοι μανταρίνοι προσφερόντουσαν νά την ήπρηθήσουν
ως βαστάζοι των φορέων της. Κάθε πρωί, οι παχέιοι τοί-
χοι που περιτοίχιζαν την άρχοντική της κατοικία, είχαν πι-
τσιλιόρνοι με αίμα κι' έσκέπαζαν πτώματα με τόν ίσκιό
τους. Άντοχισμένοι τρελλοί, άφου σούλιαζαν δλονυχτίς εκεί,
στο υάκρος των τοίχων, τόν πόνο τους, την άγάπη τους, ή-
στερα, όταν έσθοναν τό σκοτάδι ριχνόντουσαν δ ένας στον
άλλο, διψώντας νά πεθύνουν και σκοτωνόντουσαν.

Αείειταν αίτια νά γίνουν μέσ' στην άρχαία αυτοκρατορική
πόλη τερατώδη εγκλήματα και τραγικοί άφανισμοί και τό πιο
πολλά σπία νά πενθήσουν.

Οι χειρότερες επιδημίες είχαν κάνει λιγώτερο κακό άπ' αυτή
που γεννούσε γύρω της κακές επιθυμίες, άπ' αυτό τό γοντευ-
τικό πλάμα.

Και δ αυτοκράτορας άποφάσισε νά ξεριζώσει, ν' άφανίσει
αυτό τό φαρμακερό λουλούδι που δηλητηρίαζε τις ψυχές.

Καταδίκασε τη μεγάλη κυρία σε στραγκάλιομα.
Αείει δέν επαναστάτισε στην άδυσώπητη αυτή άπόφαση.
Δέν κλέισε κανένα σε βοήθειά της. Δέ ζήτησε κανένα δικίο.
Δέ ζήτησε κανένα καταφύγιο.

Κοιμαστικά, περιφροντικά, διάταξε ν' άνοιξουν όλες τις
πόρτες, όλες τις γαίλλιες και νά άποδεχτούν σάν άνέλπιστους
ξένους τούς δημίους, που είχαν διαταγή νά την άλυσσοδέσουν
και νά την ύποβάλλουν στο μαρτυρικό της θάνατο.

Έκείνη όρμησαν με κραυγές λύσας μέσ' στο κίονι τό
χαμένο στο λουλούδι, όπου αείει γαλήνια, μ' ένα τραγούδι
στο χείλη, γονατιστή σε μαξιλάρια, μπρός σ' έναν άσπρηνίο κα-
θρέφτη που της παρουσίαζε μιά ήπρησίδα της, μάθαινε μ' ένα
πινέλλο τη ξεφτυρισμένη άκρη των βλεφάρων της.

Σήκωσε τό μάτι της προς αυτή την άγρια όρδη και όλοι
εσώπασαν άμέσως, ένωσαν τό χέρι τους, τρέμοντας που την
είχαν προσβάλλει, συντριμένοι, άπλητισμένοι κι' άρχισαν νά
σέρωνται σάν τα σκυλιά για νά φιλήσουν την άκρη τού φορέ-
ματός της και νά παραδοθούν σε μαρτύρια.

Οι πιο βάρβαροι, οι πιο τυποτένιοι, οι πιο έλεεινοί, διαλεγμέ-
νοι μέσ' από τις φυλακές όπου περιμεναν τόν θάνατο ύποβλήθη-
καν κι' αυτοί με τη σειρά τους στο ίδιο έργο από τόδοποιοέξαρτί-
οιαν ή χάρη τους, μ' άπ' αυτού. Έσθαν τα ίδια με τούς πρώτους.

Η μεγάλη κυρία, θριάμβευε, χτυπούσε τα χέρια, γελούσε,
διασκεδάζοντας με τις νίκες της.

Και δ άνώτατος δικαστής, δ αυτοκράτωρ, δ ήμίθεος που βα-
σίλευσε στην άπέραντη Κίνα, όπλιστηκε τότε με θάρρος, περφο-
νισε τόν κίνδυνο και πήγε ν' άντικαταστήσει τούς δημίους που
ή δέλησή τους έλθανε σάν τό κερί μπρός στα πλάνα και χαί-
διόρια μάτια της.

Σοβαρός, θλιμμένος, μεγαλοπρεπής της φώνησε :

— Βλέπεις, έχωμαι σάν ίσος προς ίσο... Σου φέρνω έγώ
τό θάνατο... Πρέπει τό μάτι σου νά κλείσουν για πάντα, για
νά ξανάβει ή όμορνια και ή εδνχία στο λαό μου...

Η καταδικασμένη
στέναξε με πόνο :

— Μήπως είνε λάθος
δικά μου που είμαι ώ-
ραία και μ' άγαπών
όλοι.

Μιά άνατριχίλα τρέ-
μον και όικτιν πάγωσε
τόν αυτοκράτορα ως τό
κωαλό. Με άγνία τρέ-
μοντας της ξανάπε :

— Γυναίκα, πρέπει
νά πεθάνης, πρέπει
νά πεθάνεις ! Γάκουσε !
Διάξε από μέσα τό αλ-
σος που θα με σκεπά-
σει άν με νικήσεις,
γιατί θα πεθάνεις μόνο
άν τό θέλεις έσύ.

Και καρτερικά, τό
έξηλαστικό θυμά που
τό περιμενε μιά άποθεω-
τική κηδεία, χαμήλω-
σε τό κεφάλι και πέ-
ρασε μόνη της στο λαί-
μό της τη θηλειά τού
θανάτου...

R. René Maizeroy

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΘΑ ΚΑΜΗ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ Η „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

Τὸ Ἑλληνικὸ σπῖτι, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅλος ὁ κόσμος, πάσης τάξεως, θὰ ἀποκτήσῃ τὸ Περιδικὸ πού ὄνειροπολοῦσε τόσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ Ἑλλάς εἶδε τὴν ἐλευθερίαν της.

Ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» θὰ εἶνε τὸ πολυτελέστερον, τὸ πλουσιώτερον καὶ τὸ μεγαλείτερον περιοδικὸν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐμφάνισίς της θὰ καταπλήξῃ. Ὁλόκληρος κολοσσὸς ἐκδόσεως πρωτοφανοῦς διὰ τὴν Ἑλλάδα, μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς ὁποίας ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐντρυφᾷ ἀπλήστως.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶμεν ὅτι μόνον διὰ τὰ κλισέ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ δαπανῶνται 80 χιλιάδες δραχμῶν μηνιαίως!

Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ ἀπασχολοῦνται 3 μεγάλα Γερμανικὰ ἐπίπεδα πριστήρια καὶ ἐν ταχυπιστήριον ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁλόκληρον ἐπιτελεῖον συνεργατῶν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους Ἑλληνας λογίους ἐργάζεται ἀπὸ δύο μηνῶν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ», ἡ ὁποία ἐκτὸς τῶν ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας θὰ παρουσιάσῃ καὶ ἔργα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, διὰ τὰ ὁποῖα δαπανᾷ μέγιστα χρηματικὰ ποσά.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ
ΤΗΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΣΑΣ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ
ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ